

AUTHOR _____

NO. 5751

TITLE דניאל

RR _____

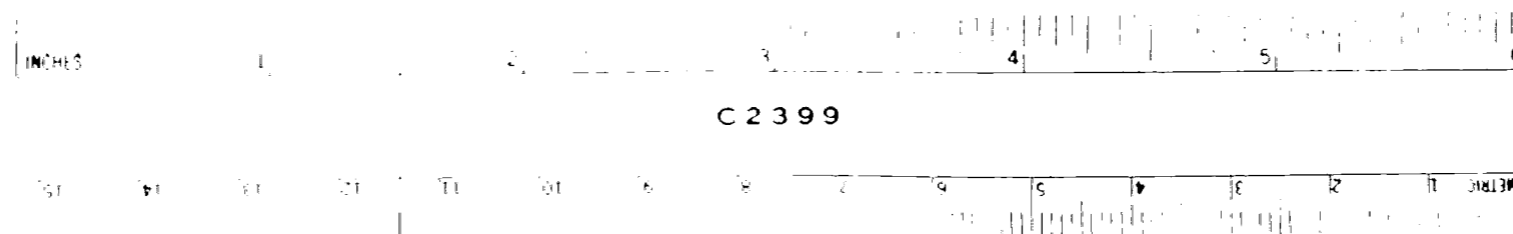
IMPRINT CONSTANTINOPLE

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

CALL NO. _____

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

DATE MICROFILMED _____

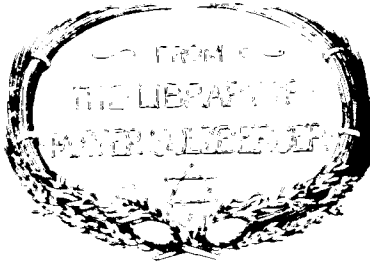

FILMED FOR THE JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY OF AMERICA

XEROX University Microfilms, Inc.
ANN ARBOR, MICHIGAN, U.S.A. CORPORATION

154

TA

Halberstamm Collection

Microfilmed by
PICTORIAL EVENTS

NOV 12 1942

דאומה

מדבר בצדקה דבהאיכות כדיני שחיטה ובדיקה
במצא ציד שרוגדול דון יוסף הנשיא יזיא חברו הרב הגדול
בוהרה נחשון זל בארץ שנער בלתי תאריך שנת הנה יוס בא
הלא הוא כמוס סתום וחתום אין יצא ואין בא ויצחק בא מבא
ביאור לחיחלא הוא החכם שלם ונעלה כמהר יצחק עונקינירא
נרו בהלו ועשה לוכתונת פסים פירושים מיוסדים על ארניאבני
העיין וגלה מכמני צפוני טמוני לבו ובקדבו ישים אור בו וכל
דבריו האמת והצדק צדקי יחדיו לשם ולתהלה לדברי
הרב הגדול הרמבם זל בחבור היד הגדולה
בא לדינו אנחנו המדפיסיס ורצינו
להדפיסו לזכות את
הרבים

נדפסה

קושיטאניא

ביום ששי ראש חודש טבת שנת כי השקף ממרום קדשו

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הקדמת הרב המחבר
מוהרר נחשון זצל

בהנחל עליון בהלות גדולות
אורחות עקלקלות
בהגלות נגלות הסלולות שלמות
דרכי ציון אבלות ככל אלות
בהפרידו בני שם בית יעקב בקצפו
אפו וזעפו וכלי מפצו ומרבעו
וארצו הריצו ולהצו מחצו ומהפצו
הפיצו בין מואב ועמון כמפיץ
קצח וכמון יצב גבולות עמו
וטוב טעמו ונאמו לנהי והי תאניה
ואניה אוי ואויה והיה רק זועה
קול תרועה ושוברים במחנה העברי
למספר בני ישראל כפלי כפלים
הארץ רחבת ידים תאוה לעינים
ותמדה להשמעת אזנים חשא
חשאה ירושלים והיתה למרכס כי
כלאה הארץ חסס כי חלקה עמו
בשנותו את טעמו למשברי ברי
מזרי זרי מענלי גלגלי גלי היטס
באיכים קמים לחמים בסבוכות
ההפוכות והמשה אשר תכול היה
בכפו למלאה תגיגיו היום נהפך
לנחש וינס מפניו לולאה צבאות
הזהיר לנו שריד באר שנער במדין
אורך המהוללה בדביר וארמון
רקני שכה מלאים הורה כרימון
עם גולה בני הם אשר נתן לי

הקדמת הצעיר המפרש
יצחק שנקינירא

בנפול גורלי בבית מקדש מלך
שרוגדול בישראל דן יוסף הנשיא
יהה בהתאסף ראשי עם יחד על
השלחן השהוד לפני השלחן אשר
לפני ה ממליץ יצא מתוק ומנבון
לחש מקרא משנה ומדבר מתנה
ותרוך גולת הזהב והפרחים החת
אחד השיחים כי כה משפטו לנצח
על כל דבר פה צח עורם כדברים
אכרים מאירים ודברים ברים ו
וסיפורים כספירים ויבא השר
ידו בחקו ויוציאה והנה מגלת ספר
נותנת אמרי שפר בלואה ומשולא
נהלאה ונלאה ושמה ראוכה
סוגרת ומסוגרת בצפוני שטוני ס
מכמני עניני דיני שחיטה ובדיקה
מדברת חברה הרב מוהרר נחשון
במדינת ארך היקרה שנת הנה יום
בא ליצירה מכרה אליו זקן ונשוא
פנים בהיותם בארץ אייביהם
בגורת ה עליהם ויצו השר אליהם
יערכו לפניו פרושה מפיהם יצא
דין פסוק ולא דרשא יכונו אל א
האמת ומאיץ יצאו ויתגודדו כמשפט
זה אוכדבכה וזה אומר בכה
איש חרבו על ירכו ואני בעני
כאילם לא אפהח פי וצפצופי צופי
וישפון

אלהים קצץ שבכלם יקח בפלים
לתושיה יתפאר הרני כבן עזאי
בשוקי טבריה בבקר זרעם יפריחו
ולערב יחטפו זרועם וסדר זרעים
לא יסוף מזרעם שם החרש
והמסגר נועד באהל תורה באתל
מועד ופארת חכמת נפישם תארך
טנשים באהל הבורך ומשכל
רעיוניהם אבות נזיקין הן ומשם
יפרדו חכמי חרשים והיו קדש
קדשים וסדר טהרות לא ישביתו
מטהרו נבעו מצפוניו מתעלומות
יוציאו אורו ישאלוני משפטי
מסכתא ומסכתא בקצור שמעהא
דיני מני מני תקל ופרשין תתום
תורה אמרת ה צרופה בעבוד
סופה שתי אותותי אלה בקרבם
אורבם זכי השכל מוכתרים ב
בנמוסים מעושרים בתכסוסיים
מתודעים בדעות וביחסים ותהי
ראשית מלאכתי ביום כב לארר
שני שנת הנה יוס בא לה דקה מן
הדקה בהלכות שחיטה ובדיקה
אוספו אספה כגופה ביג נפה
ושמה ראומה כי לא ידעו מה איך
וכמה ולא תועיל מלאכתי כי אם

ישפך מר ואומר אשב סדר ואחר
אברו עשהאות וטענות כוונות
פונות מודשי לבבי הנשבר סגר
עליהם המדבר והנה יד שלחה
אלי הבהב עשרה זהב ואשמעה
אתך קדוש יוסף תהלות כדבר
בצדקה ובלשון רכה קום ברך
ושבה שבייך קום בן אבינועם שא
נא קסתך ותלייך איך היוסקסתך
נכוג אחור צו לעטך לשתות מי
שיחור הלא איש אתה באשר
דברך שלטון וחכך כיון הצביין
המשומר וקונדיטון פתח פיך יאירו
דברך בעולם יצא לך כונושון
רתום מרכבת צחות לשונך הרק
חנית וסגור לסה נתבאת בפתתי
סורך לבב ודלתי שפתיך אהבת
סגור עורי עורידבורה דברת שפיה
ברורה תצא ספרתך כתיקה ועטך
מנרתקה רני רני השיטה בעניני
שחיטה ודיני בדיקה עד תרד ל
לעומקה ואקום במצות השרעלי
ואנשק ידיו אמונה ולבבי נודד
כמלונה מפני כבודו ויראתו הנכונ
ובטחתי באל עליון כילא יחדל
אביון

לבני ישיבתו ארבע מאות איש אתי נפשם בהם תתענג בזרע חמר קצח
סלת חשי כנית ופנג אהבה בתענוגים ישגוהו ובדינים חכרהאים רותם יניחו
ואת דמי המותרות כקרבם ידיתו זאת המנחה לעיף הניחו

ראומה

בשר

נאכל בשלש דרכים בתאוה בשחיטה בצאת
נפשה ואם לחולים מותר לחתוך מבית
הצואר ולאכלו במליחה יפה וצליה וסימן בליל חמיץ יאכלו

נכנת עכנע להדיע

חזקת היד להדיע

בשר

נאכל הל למתני
הבשר כריש

בשר

נאכל בשלש
דרכים בתאוה

בשחיטה דברי המחבר הם דברי
הרמב"ם בחבורו היד הגדולה
אשר עשה משה ודעת אחד להם
לא נטו זה מזה כחוש השערה
ואפשר שגם לזה קרא שם חבור זה
ראו מה כלומר ראו משה המימוני
נוסף על טעמו בהקדמתו ומה שאם
בתאוה בשחיטה הם דברי הרב שם
בפרק א מהלכות שחיטה מצות
עשה שישחוט מי שירצה לאכול
אמר עוד המחבר בצאת נפשה הם
דברי הרב שם ואמרו לאכול מן
השחיט כל זמן שהיא מפרכת וכו'
אמר עוד המחבר ולאכלו במליחה
יפה וצליה לא ידעתי מנא ליה זה
לדעת הרב שהרי הרב אמר בה"מ
פ"ו השובר מפרקת בהמה קודם
שתצא נפשה הרי הדם נבלע וכו'
אלא כיצד יעשה יחתוך החתיכה
וימליח יפה ואחד כך יבשל או יצלה
אולי דעת אחרת היתה עמו גם כי
לאוכל לומר דכן דעת הרב דאם

ברקין האשה נקנית האיש מקדש
וכן בכמה דוכתי בריש מהני אלא
אית לכימר דאיתני הבשר בהא
היה אמינא דשלש דרכים הללו
אצטריכי לבשר בקר וצאן הויה
דבשר דהנהוג ודהידוע ודהינכר
בפסוק ובחז"ל כה דלית כן בחיות
השדרה וכ"ש בעוף דלאו בשר
אקרי אפי' לגבי דינא לקצת יחידי
הדור ואם לחיתו יער ולעוף ה
השמים די להם במכת חרב ומיני
השלחים לכך תני בשר להשוותם
יחד במצות עשה ומדקאמר ב
בתאוה בשחיטה אוליפנא דשאני
מצות עשה ז"ל לא חלה חובתה
כי אם בשתאוה הנפש לאכול
ולישנא דקרא נקט כי תאוה נפשך
וכו' וכדאכפל בצאת נפשה דהיינו
בשחיטה היינו בצאת נפשה הורה
לן דאסיר למיכל סגרה אפילו
נשחטה כל זמן דאית בה חיותא
כי נפש כל בשר דכו' הוא אי

אי משום רמא אי משום אבר מן החי
 בדקאמר ואם לחולים מותר לחתוך
 צוליפנא דדוקא לתולים שרי להון
 למונקט מבית טביחת הכף קודם פוק
 דמא דאיהו שפיר למעבד חילא

לבשולי מאי וכמה דפשיט דבשיעור
 זמן הכליחה הכות אלא עכ אית
 לכיכר דלצלוי קא אהי ואצטריק
 כליחה יפדה וצליה כדעת דהכחבר
 וכטעמו

בדאמר ד יצחק בר אשיין פרק השמש
 וצליה לרינא הוא דאתא לאסריה בבשולא
 ולחיוביה בצליה דשאני
 דחתיכה זו מכל בשר מכל החי דנפקא כוליה דמא מבית צוארה ודאתעבידת
 איבריין איבריין ודי ליה בכליחה לבשולי ולצלוי אפי כליחה לא אצטריכי
 אבל הכא לית חילה בכליחה לתור ולא בצליה לתור כדעת בעלי התוספו
 ובפרק השמש וסימן בליל חמיץ הכונה מאכל חולה כליחה יפה צליה

מקום השחיטה מקום שחי הבתמה תלויין בו וזוחר שלא יגע בתרבץ ובשפוי ולא למטה בפרצים ובראש בנף הריאה השמאלית ואם נגע בהם זו נבלה וזו טרפה וסימן לא אשאל ולא אנסה

<p>מקום דהשחיטה מקום שחי הבהמה היא כונת הרב שם כאמרו מקום דהשחיטה מן החי זוא הצואר וקשיא לי ביתודין אלו מאי מן החי זכאי הוא הצואר הודע אתר הודעה די ליה שיאמר מקום השחיטה הצואר אלא שהכונה מקום דשייך ביה שחיטה ושהחיות תלויין בו ואין מקום שימצאו בו שניהם יחד כי אם בצואר וזהו שאמר הוא דהצואר א עה וזוהר שלא יגע בתרבץ ובשפוי הם דברי הרב שם</p>	<p>מקום השחיטה מקום תרתי לכה לי כגי ליה בחד השחיטה מקום שחי הבהמה תלויין ואנא ידענא דאיהו צוארה אלא אי תני מקום שחי הבהמה לתור הוא אמינא כרס דקין אהו אתר לבא דמכנו תוצאות חיים לכך תני מקום השחיטה מקום דשייך ביה הולכה והובאה וזאי תני מקום השחיטה לתור דהוה אמינא מן רגלה ידה ואודנא לכך תני מקום שחי הבהמה תליין וקדמונינו דרשו מקום שוב</p>
---	--

חשהו מקום ששח חשהו ומדקאמר
 ויזהר שלא יגע בתרביץ ובשפוי הם
 שני מקומות ידועים אצל דהראש
 ותרביץ נקרא מקום שכשחתבין
 אותו רובץ תחתיו כמות שהוא ואינו
 כתכווץ ושיעורו שתי אצבעות ב
 בבהמה גכה ודקה ובעוף כפי גדלו
 וקטנו ובקנה מקום הנקרא שפוי
 והוא מקום גבוה על הכובע ותחת
 הכובע שבעת גדולה סוגרת ומסוגר
 בהקפה מה שאין כן בשאר הטבעו
 שרצועת בשר מאחד אותן באורך
 מלמעלה למטה וכחך השבעת
 הגדולה לצד חוץ כלפי העורף צ
 צומחין תרין חיטים מבשר שחוכי
 והגון שלהם לבן ועולות למעלה
 נגד השפוי והשפוי נטוי על ראשי
 החיטין כעין משקוף ושתי המזוזות

כיצד בוושט מתחלת דהמקום
 שכשחותבין אותו מתכווץ וכו' וזהו
 מקום השחישה בקנה משפוי כובע
 ולמטה הוכו שכונתו קודם שיתחיל
 הכובע לשפע ולעלות אע"ה עד
 ראש כנף הריאה השמאלית היא
 כונת הרב שם באמרו עד ראש כנף
 הריאה התחתונה כשתמשוך
 הבהמה צוארה לרעות שהכונה
 השמאלית דהיא ככריה הלשון
 חדה וכשפושטה לרעות יוצאה
 לחוץ מה שאין כן בימינית שהיא
 ככפרגל עגל ונדחית לפנים עד הלב
 ולפי דעתו תחתונה בגוף הבהמה
 ועליונה כשתמשוך הבהמה צוארה
 לרעות כדעת המחבר

ואם יסתפאם נגע בשפוי תחישין כנגד יוכיחו דאם נשאר דבר מה מהם לצד
 הראש הרבר ברוד דלא נגע בשפוי ואם לאו הרבר ברוד דנגע בשפוי לכן
 טוב ליזהר לשחוט באמצע הצואר ואפי' כמסרק ואפי' בקולמוס ואפי' ב
 בני אדם בב מקומות או ב בני אדם בסכין אחר איש מקצה ואיש מקצה
 ומדקאמר ולא למטה בפרצים ובראש כנף הריאה השמאלית הם שני
 המקומות אצל החזה בוושט מקום שישעיר ויפריץ ככרס ובקנה מקום שיגיע
 ראש כנף השמאלית כונתו במה שאמר רבא תחתונה שהיא עליונה תחתון
 בגוף הבהמה שהיא עליונה כשתולין הבהמה ברגליה ומדקאמר זו נבלה
 חו שרפה הורה דאית אתר דתתטרף ואית אתר דתתנבל

וכימנ לא אשאל ולא אנסה אה כנגד מקומות ההתהוננו אם לא אשאל מלשון שאלו מתחת וכנגד מקומות העליונות אם ולא אנסה מלשון כנשואנס הרים ואעפי שהשם לאיתפעל לסיכנ הו דאת ומצינו בתורה ויאהל וכן לא בעקה

סימנים שנמשכו יותר מהראוי בין מיד השוחש שמשכן למעלה בין שהבהמת אנסה עצמה השוחש במקום הראוי ונמצאת במקום שאינו ראוי ש לספק משום נבל וסימן עין בעין יראו בשוב הציון

סימנים שנמשכו יותר מהראוי וכן אוליפנא מיניה שכל דבר הנמשך יתארך מה שיש בחקו להתארך וכל מה שמקובץ בכוחו אבל אם ימשיכוהו יותר מהראוי בכת ויתר מיד הנמשך או יחתך לא די שלא יתארך מה שמקובץ בחלקו רק ישוב לאחור ויפתת כל מה שנמשך על חקו הנכוץ זהו מה שאמר יש לספק משום נבלה כלומר יש צד להיתר שהרי במקום הראוי שחש ומה שכעת לא נמצא במקום ראוי היתה הסבה שהחתך שב לאחור בכת המושך או באונס הבהמה ויש צד לאסור דאין לדין לדרון אלא מרה שעניו עיני בשר רואות עד יבוא מורה צדק וסימן עין בעין יראו בשובה ציון שבאותו הזמן התרבה החכמה וירונגם בעין השכל כמו בעין הראיה

סימנים שנמשכו יותר מהראוי דה היא כונת הרב שם זל אנסה הבהם עצמה ומשכה צוארה הרבה וכו שאנס השוחש את הסימנין ומשכן למעלה וקשיא לי שוכא ביתורין אלו מאי הרבה מאי למעלה די לו שיאמר אנסה הבהמה עצמה ו ומשכה צוארה או שאנס השחש את הסימנין ומשכן ושחש אך יש להשיב שכונת הרב באמרו הרבה שמשכה צוארה יותר מהראוי או שאנס השוחש את הסימנים ומשכן למעלה מהראוי להתפשט אעה ושחש במקום הראוי ונמצאת במקום שאינו ראוי הם דברי הרב שם ו וכונתם אחת שהרבר קרוב שבמקו הראוי שחש ומה שכעת לא נמצא במקום הראוי הוא מרובי ההמשכה שהחתך שב לאחור זה שאמר הרב ספק נבלה דאי לא תיסא הכי נבלה דאית היא מאי ספק

סימנים הכשרן ברובן בין בבהמה בין בחיה שחיה כבהמה לענין שחיטה ובעוף רובו של אחד כמוהו וסימן שוחט השור מכח איש

סימנים הכשרן ברובן בין בבהמה
בין בחיה שחיה כבהמה
מה לי לאכפולי לענין שחיטה אלא
אתא דמלת אך ממעט בשחיטתו
קמל דחיה כבהמה לענין שחיטה
חזקא לענין שחיטה ברוב שנים ולא
לענין אכיל דמלת אך ממעט החלב
ובעוף שרי ליה בתר סימן אי משום
דאתקש לרגים ואתקש להיות
ולפטר בלא כלום אי איפשר ואי
משום דלימחו מרחוק שהעוף למד
מחיה והחיה מהבהמה והבהמה
מהפסוק ואם תאמר האי כללא
בכוליה תלמודא דאין לומדין מן
הגלמוד ואיך ילמוד העוף מהחיה
הגלמדת אית למימר דכי האי גוונא
לא מתקרנילמוד דאם החיה למדה
שחיטה גם היא למדה אכילה ככל
השערים השמא והטהור יחדול בכור
בעל מום - ובעוף רובו של אחד
כמוהו להכשרו מדייק להכשרו
מיניה נליף דבריעבד שרי ליה
ולכתולה לא עד שישהוט שניהם
בבהמה חיה

סימנים הכשרן ברובן בין
בבהמה בין בחיה שחיה כבהמה
וכו דבריהם מחבר היא כותנת הרב שם
באמרו השחיטה המעולה שיחתכו
שניהם לגמרי בין בבהמה בין בחיה
בין בעוף שכונתו להזדירט על זה
חיותו טוב שיתכן השוחט וכל
הכשרן קאים ברובן וכונן הרב באומ
לגמרי: להזהיר עוד עד שחיטת ה
הורדין בעוף והו גמר על שניהם
דאי לא תימא הכי די לו שיאמר ה
השחיטה המעולה שיחתכו שניהם
ולפירוש זה קשיא לי דהרי הרב לא
חלק בהמא בין נשחטו ודיריו ללא
נשחטו ואית למימר דהכא מדת
חסירו למדנודכן אמרו בפק ברכו
הזהרו בוורדין כד יהודה וזה יובן
באמרו השחיטה המעולה אבל הכ
לדינא הוא דאתא ופסק הלכה
כסתם משנה אע"ה ובעוף רובו של
אחד כמוהו הם דברי הרב שם
באמרו ואם שחט רוב אחד בעוף
רוב שנים בבהמה כשרה

ועוד עד שישחוט את הוורדין שגמר יציאת הדם תלוי בוורדין ודרך בני אדם
 לצלותו שלם או לבשלו מה שאין כן בבהמה וחיה שמנתחין אותה נחתין
 נתחין אחר שחיטתה וסימן שחט השור מכה איש שאחר שחיטת הבהמה
 מכה אותה הקצב לכמה נתחין הילכך אילא נפקת דכא מהעוף הנשחט
 בשעת שחיטתה אינומן הראוי למיכל מינא דהרי דמיה נבלע בגויה עד
 ינתחנו לכל נתחיו - גם לפיזה הגדלים שדרך בני אדם לצלותם שלמים
 יש לשחוט גם את הוורדין :

**שלוש דברים נאמרו בקנה נחתך לחצי נסרק לאורכו נקב
 פחות מכאיסר כשרה וסימן ולו שם בשלשה**

<p>שלוש דברים נאמרו בקנה כונת המחבר דאם נ נחתך עד הציו לרחבו בין מידי אדם דרך שחיטה בין מידי שמים כחמת חולי או דאתא מבי קנייא וכו' ואם נסרק כלו לאורכו מן הקצה אל ה הקצה ובלבד שלא יגע הסרק ל למקומות שאין השחיטה מועלת ב בהן ובן אם נקב פחות מכאיסר לא שנא נקב אחד רחב או נקבים רבים צרים שבה צטרפותם יכנס האיסר ורא גליף מדקאמר נקב סתם ו ומדקאמרתו מכאים הורה לן דאית נקבים דאית בהון תכרון יוכל להמנו</p>	<p>שלוש דברים נאמרו דברי המתכר הם דברי הרב בפג מהש שחט העוף ושהה בו ועוד בפג קנה שהיה חציו פסוק כ כלל הדברים הלא איכפת לן דאם נחתך חצי הקנה בין מידי אדם בין מידי שמים אעה נסרק לאורכו הם דברי הרב בפג נסדקה לארכה אפי לא נשתיר ממקום הראוי לשחיטה אלא מה שהוא למעלה ולמטה כ בשרה אעה נקב פחות מכאיסר הם דברי הרב נקבו נקבים שיש בהם תכרון מצטרפין לכאיסר וכו'</p>
---	---

להצטרפות כניסת איסר ואית נקבין דלית בהון חסרון ודינס כחתך
הנזכר לשער עד חציו ודרך בדיקתן לקחת מחטין שיכנסו בחסרון לא בדוחק
ולא בריות ואחר יאודקו וירובקו אחת אל אחת בעינול ומשערין עיגול כל
המחטין אם עולה לכאיסר וסימן ולו שם בשלשה ירצה שבשלש אלה יש
לבשר שם כשרות ואין חולק בזה

קנה **שנפסק ער חציו ישתלם על ההתך בין ל**
למעלה בין למטה ובלבר שיכון לרבות ודי
וסימן אהרי רבים להטות

<p>קנה שנפסק ער חציו דברי המחבר הם דברי הרב בפא מהש קנה שהיה חציו פסוק ושחט על מקום החתוך מעט ו השלימו לרוב וקשיא לי טובא חדא למה אמר מעט די לו ושחט ע על מקום החתך בין מעט ובין רב דהרי חציו פסוק הוא ואם לחדושא הוא דאתא דבמעט סגי ליה לא לאכשודי וכל המרבה הרי זה משובח קשיא שנית מאי ו השלימו לרוב הוא המעט הוא הוא הרוב אכן בא להזהירנו שגדקדק היותר מעט שאפשר כרי שיתכשר בהשלמת רובו ועוד לא זה אעה בין למעלה ובין למטה דברי המחבר היא כגת הרב כמה שאמר בין שהה בחתך והשלימו לרוב בין ששחט במקום השלם ופגע בחתך שחימתו כשרה</p>	<p>קנה שנפסק ער חציו ישתלם על החתך מאי שנא הבא דקתני נפסק לתני נחתך כדלעיל ואית למימר דבנחתך א אתכלל נפסק ובנפסק לא אתכלל נחתך ומדתני הכא נפסק גלרה אדעתין דבא לו מידי שמים לבר בעוכרא דהאי בר אווא דהי תימא דנחתך מיד השחט ושהה בו אית לן חשש אם מתורפא דסכינא בזע והושט ואנקיב וצריך למבדקיה בעורו הלבן מבפנים אם אשחכת ביה קודט דם נבלה ולא</p>
--	---

בחלוקות אלו רבו המפרשים קצתם
 אמרו ששחש בקולמוס מקום השלם
 ופגע בחתך וקשיא לוי לפי פירוש זה
 דבסגנון זה לאו פגיעה היא כי אם
 נגיעה הלל ונגע בחתך שנית דפירו
 זה אי אפשר משום לא ימנע או בשע
 פגיעתו העמיק על החתך או לא
 אם לא העמיק לא עשה כלום
 אפי' שחש לאורך כל הקנה דשיעור
 סימנין בעינין וליכא ואם העמיק היא
 עצמה החלוקה האחרת ושוות דהן
 בלי חרוש וקצתם אמרו שהחצי
 היה פגום למטה והחצי שלם מ
 מלמעלה ושחש השלם ופגע בחתך
 גם לפירוש זה קשיא כאימעט
 והשלימו לרוב שהרי נשלם כל ה
 הסימן אכניש להשיב שכוננת הרב
 שה שלים הרוב המדוקרק ההוא ה
 המעט על החצי בין שהחוט השלם
 למעלה וחציו פחות חוט למטה וחציו
 פגום בנתים באופן שכששחש החוט
 השלם אשר למעלה נשלם לרובו
 ובין שהחצי פגום למעלה וחציו ה
 השלם למטה שהיטחזוכשרה על ח
 חוט זה סליק ונחית צדקו יחרו ה
 הנחמדיסודעת אחד להם התרתי
 תרתי אולייש מקום ברור להורות ב

ולא שנא אם אשתכח נכח
 דרך השחיטה או לכעלה ולמטה
 משום דהושט מתנועע בעורותיו
 אנה ואנה ומדדייק ישחלם על
 החתך אוליפנא דדוקא והכא בנדון
 זה דבא לו מידי שמים ישחלם על
 החתך במקומו מה דלית כן בנחתך
 דרך שחיטה ושהה בו דהתם צריך
 לשחוט במקום אחר הקנה לברו לב
 טעמים אחד דנקל הוא לפגוע ב
 בושט ג'ם ישחוט בשחוט ואולי כד
 אישתכח דמא בושט ישיאנו לבו
 דאתעביד בזמנא תניינא שני
 לברוק ולשער החתך שמא כבר ה
 היה רוב הקנה ואין שהיה בעוף בקנ
 כלל מה דלית כן בנדון דידן דהכא
 וכשם דאית לן לחוש שמא נקב ה
 הושט אית לן לחוש שמא אינקיב
 הקנה במקום אחד וקרוב הוא דאת
 סבי קנייא והרי נבלה היא ואולי ב
 במקום נקב שחש ודא דדייק יתכוין
 לרבות ודיוהרי ב אזהרות אחת
 באוסרו יתכוין לרבות שנית באוסרו
 ודיוהבונה לחזק אזהרתו דשכא אית
 נקב קשבל שהוא תחת הנפסק ב
 במקום השלם והרי הוא רוב וגרדת
 שנפסק ברוב ונבלה וכשם דאית לן

לחוש ולברוקהושטכר אירע בידה
 ספקא כף אית לן לחוש אקנה כד
 אירע ביה ספקא זכרתי ימים
 מקדם מעשה שהיה בימי החסיד
 החכם השלם זקני זצל במקנשיאה
 בהיותם בבית ישיבתם שואבי מים
 ממעיני ישועת הרב החסיד מוהרר
 יהודה ן שושן זצל והיה היום ב...
 איש אחד ובירו האי בר אוןא דאתא
 מביקניא וחציקנה פסוק ובני ן
 מתיבתא כלם כאחד פסקו ש
 שישחוט על החתן ויגמור דהקנדה
 ולברוקיה לושט דשמא נקב הוא ו
 והנה החכם השלם זקני זצל שלח
 ידו אל הסכין והכניסו בחתן והוסיף
 עליו כחוט השערה ותולא ואחר כך
 חתך הקנמב קצותיו והשחו באמצע

בתלמודינו ולא מצאתי אכן
 הצעמים שלמים הם אתנו והכללים
 אין מי שיבחי שסדר הנקבים ן
 מצטרפים אם יש חסרון לכאסר
 ואם לית חסרון לא גרע מתתן ו
 ויצטרף לרוב ומי יודע אם תחת דה
 הנפסק יהיה דבר מה נקב וכמה
 זכנין אמרי בתלמודא שמא במקום
 נקב שחט על הושט וכשם שיש לחז
 על מיעוט הושט יש לחוש על רוב
 הקנה דשויס הם זה ברובו וזה ב
 במיעוט! הירא את דבר דה ינים
 עצמו עד שיודע לו שנשחטה כראוי
 ככל משפטיו וכש בנרון זה רררי
 הכשרו במעט ההוא לדעת ה
 הפוסקים ואין תולק

וחבר שפת השחוט אל שפתו ומלא את חלולדיו ואחר הדיתו במים ונמצא
 קודם דיו שקוע בנקב קצן אשר היה שם תחת השחוט ואלו היה משלים ש
 שחטת הקנה היה שחט במקום הנקב והרי היא נבלה מחיים אזקם עליו
 הרב כמהר יהודה ן שושן זצל ונשקן על ראשו והורו דבריו דברי אלהים חיים
 ואפשר שגם לדרך בדיקה זו כוון המחבר באומרו ודיו ומדקאמר בין למעלה
 בין לכמה מינה אוליפנא דתרין חלוקית הן האחת היא שהחצי הידה פגום
 למעלה וחצוי שלם למטה הכניס הסכין והוסיף כל שהוא השנית שהחצי
 היה שלם למטה פחות מעט והחצי פגום למעלה ואותו המעט הנפתח לכמה
 היה שלם למעלה ושיעור חציה הקנה פסוק בנתיים שחט במקום השלם אותו
 המעט ופגע בחתך ונשלם לרוב שחיתהו כשרה באופן שלכל החלוקות על

המעט המצומצם סליקונחית בין למעלה ובין למטה וחולא דאם ישחוש כל
הסימן אין להוציא סדי נבלה ודי למבין וסימן אהרי רבים להטות שכל
נשיותיו יהיו לרבות בצמצום ולא יותר

סבין ששוחטין בה תברקא בשר וצפורן משל שרוחיה
חמש דברים נאמרו בה אגרת מסוכסכת עולה
ויורדת מגעתה יסתבך וחלקה וסימן בתולה מעמז יקח

<p>סבין ששוחטין בה מדקאמר ששוחטין בה אוליפנר תרתי חדא דלא בכל סכינא וסכינא ישחוש כי אם המיוחדת לשחוש שנית שיהיה בה שיעור לכשישחוש בה וכמה שיעורה כל דהוא יתר על רחב צואר הנשחט ובייתורא דג יוליך וביא דאסלא כן עכ יחליד אוידרוס ומדקאמר בבשר ובצפורן הודה לן דאית פגיות תורגשנה בוש ואית שתורגשנה בקנה וכנגדן בשרא ושופרא ומדקאמר משלש רוחיה ילפינן דלא יהא כראש האיזמל הדקה עגול דלית בי רוחות לא שתים ולא שלשומה שאם חמש דברים נאמרו בה הם חמש מדות בסבין האחת לא ישחוש בה כלל היא הנקרא אגרת והשנית לכתחיל לא בדיעבד איז היא הנקר מסוכסכ חה יוכן שהיו לו שתי סכינין א</p>	<p>סבין ששוחטין בה תברק א אבשרא וצפורן אלה דברי המסבר הם הסדרי הרב בפ ח מהש צריך שיבדוק הסבין ב בחדה מצד זה ומצד זה ומליכרה ומביאה על בשר אצבעו ומליכרה ומביאה על צפורנו משלש רוחותיה אעה חמש דברים נאמרו בה א אגרת הם דברי הרב בפד מהש אם היה כמותלם בחודו של דב ששחטי בה ואפילו היה התלם קטן ביותר וכו אעה מסוכסכת עולה ויורדת הם דברי הרב שם היה התלם מרוח א אחת לא ישחוש ואם שחט דרך שאין הפגיסה נכרת שכ וקשרה דקאמר לא ישחוש ואם שחט נראה ד דלכתחילה לא בדיעבד אין ובנרן זה לא שייך בדיעבד דאיך יוכל לומר בריא לי אש לומר שכונת הרב וכונת המחבר דרך אחד להם אעה</p>
---	---

אחת יפה ואחת מסוכסכת ובשעת סגעתה יסתבך וחלקה הסודברי הרב
 שחיטה נתתלפולו והוא לא ידע ו סכין שפיה וכו סכין שהושחזה וכו
 וכשהתחיל לשחוט הכיר דמסוכסכת
 קא שחט ונזהר ונשמר מהפגימה ושחט בצד היפה או שהיה מועד ואו ש
 שהיה ברך ואין לו דרך להשחוט כל כי האי גונא שפיר איקרי בריעבר
 ובשלש האחרות ישחוט בהם לכתחילה באופן דאחת לבד לגמרי אסיר
 והארבעה שרי וסימן בתולה מעמיו יקח ידצה בראשי תיבות מעמיו
 מסוכסכת עולה ויורדת מגעתה יסתבך וחלקה

סבין תברק קודם שחיטה ואחר שחיטה שאם שחט בהמות
הרבה או עופות ולא ברק בין כל אחת ואחת ואחר כך
נמצאת פגומה כלן ספק נבלה ואפילו גם הראשונה וסימן גם
אנהנו גם אשר נמצא הנביע בידו

<p>סבין תברק קודם שחיטה וכו דברי המחבר הם דברי הרב סוף פרק ראשון מה"ש וצריך דהשוחט לברוק כן אחר שהיטור אעה שאם שחט בהמות הרבה וכו הם דברי הרב שם השוחט בהמות רבות או עופות רבים צריך לברוק בין כל אחת ואחת שאם לא ברק ו וברק אחר כן נמצאת סבין פגומה הרי הכל ספק נבלות ואפי' הראשון</p>	<p>סבין תברק וכו ואפילו גם הראשונה תימה מאי גם לתני ואפי' הראשונה ואית למימר דאורחא דתלמודא כדן הוא כ במלת אפילו לא מבעיא האחרונה דפשיט לן דאיהי נבלה אלא אפילו הראשונה דסבירא לן דלית אתר ל למימר דאיהי ספק נבלה קמ"ל ו ודרך זה לא יתכן בדרך דירן דלית אפי' ולית אתר לסברא דא כי ד הספק שות בכולן זאת ועוד דאנפ"שי באיסורי קלא מנפשינן דוי לאטרופי בתרייתא משום ספקא דאוריתא לתומרא ותומרא יתרה היא לומר דבעור נבוכה ולו תדין להחמיר יהיה בנושא הנמצא לכך תני ואפילו גם הבונרה</p>
--	---

להודות שגם בראשונה גם באחרונה שייך אפילו זה בסגנון דא לא מבעיא
 האחרונה דפשיטא דספק נבלח היא משום דאשתכחת בה רעיונא אלא אפי
 הראשונה דאיכא למימר דבעצם נפגמה קמל דכולן ספק נבלח גם בסגנון
 זה לא מבעיא האחרונה דאיכא צד להתר דמלתא דלא שכית היאשתתפגם
 בעוד ואפילו כי אשתכח אימור בעצם אפגים דחומרא יתירא היא ועכו ספק
 נבלח היא אלא אפילו הראשונה דחורפא דסבינא מבוע בזע ולית אחר
 לספק קמל דכולן ספק נבלח וסימן גם אנתנו גם אשר נמצא הכונה שיש
 להקשות שמלת גם הראשון בא ללא דבר ויתור היא די לו שיאמר אנתנו
 גם אשר נמצא שנית שמלת גם בבנימן אינו צודק כי הוה הוא דהגב וזהם
 מפלין אליו הלל אשר נמצא הגביע בידו גם אנתנו לא מבעיא הגב אלא גם
 הנתפשים עמו ויש לומר שכונת הפסוק לסבב גם זה לשני הצדדין ופירוש
 הפסוק האלהים מצא את עון עכדיך שמכרנו לעבר ילד הזקונים אם כן
 הננו עבדים לארזני גם אנתנו שאנו העיקר גם אשר נמצא הגביע בידו שלא
 היה באותו חטא נלכד בעונותינו או בסענון אחר לא מבעיא אשר נמצא
 הגביע שהוא הגב גם אנתנו נלכדנו שעשרה שנמצאו בגנבה כלם נתפשים

סבין של עבודה זרה מותר לשחוט בה בזמן הזה
 ואסור לחתוך בה נתחי בשר ולשחוט בה
 את המסוכנת וסימן לא לעזר ולא להועיל

<p>סבין של עבודה זרה מותר לשחוט בה בזמן הזה תימה מאי בזמן הזה אי משום דסבירא ליה דאינון בקיאיין בשיב של עבודה זרה מאי ואסור לחתוך בה נתחי בשר ואי משום דסבירא ליה דקלקלה היא מאי שנא בזמן הזה אלא אית למימר דמאי דנקא בזמן הזה לאו ר</p>	<p>סבין של עז כל כונת ח המחבר בדבריו היא היא כונת הרב סוף פרק שביעי דעז זל סבין של עז ששחט בה הרי זה מותר משום שהו מקלקלואם היתה מסוכנת הרי זו אסורה מפני שהוא מתקן והרי זה התיקון מהנאה משמשי עז הכוונה שכבר שמעו והרי זה פשוט שהם</p>
--	---

דוקא קתני רק גלה אדעתין דשרי וליה לשחוט בה משום קלקלה כל שכן בזמן הזה דאינן בקיאיין ב בטיב עבודה זרה ולא תקשי לי מדאסור לחתוך בה גתחי בשר ד דכיתודאית ביה שמץ סם עבודה זרה הרי היא בעז עזמה ומדקאמר

סכין של עבודה זרה הורה לן דדוקא אם שמש כבר בעבודה זרה ואם לא שמש אפילו נתיחד לכך לית לן בה ומדקאמר ואסור לחתוך בה גתחי בשר גלה לן דמתקן הוא בעשות אותן תתיבות ראיות להתכבד אבל אם חותך בה חתיכות בעלמא שרי ליה גם אסור לשחוט בה ה המסוכנת משום דעילוי היא לבהמה שחתאכל לבני אדם משתתנבל ותושלך לבלבים תה שאמר במסכת ברכות סוף אדם למית וסוף הבהמה לשחיטה וקשה דכמה אינשיקטילי גבלתם בסוחה בקרב חוצות משועני חרב עד צואר יגיע ובמה בהמות לאנתנו לטבח ימותו ולא בשחיטה ומדא לא יעלה על ראשן אבן בזנת המאמר דעילוי הוא לאדם ש שטופו יהיה למות מסתים מחלד חלקם בחיים ועילוי הוא לבהמה שחשחט בסופה לצרכי האדם משתתנבל ותושלך באשפות תרום תו תולעים וסימן לא לעזר ולי להועיל הכונה שכל דבר שלא יהיה ברה תועלת ועזר לאדם שרי למעבר

הכל שחטין חוץ ממשומר לעבודה זרה ואוכל גבלת להכעיס ומחלל שבת בפרהסיח וסימן מוס במ לא ירצה

הכל	שחטין	דכל	הכל	שחטין	וכולי חוץ
לאתוי מאילאתויי משומר לעברה	מן העברות ולאתויי צדוקין וביתוסי	לבר שהצדוקין והביתוסיין בשמים	ממשומר דברי המחבר דהם דברי הרב בפרק רביעי מהלכות שחיטה ואם היה משומר לעבודה זרה א'		

מחלל שבת וכולי כגוי גמור וכן
בהב הרב בפרק שני כהלכות עין
ומשומר לעבודה זרה הרי דין
משומר לכל התורה כולו

בשמים אלה ישחטו האתה שהכני
יברקנו ישראל שנית שיכחו לנו
והטעם כשום שאינם נאמנים לו
לא קלקלו וכשומר לעבירה אין
עבירות פרטיות ישחטו באחד לבר

שהסכין יברקנו ישראל דנאמן הוא לו
לא קלקלתי חזקה דאין שוח
לברוק הסכין מה שכל התנאים האלו
לא יועילו למשומר לעבודה זרה
ולאוכל נבלות להכעיס ולמחלל שבת
בפרדסיא וכיזן מוס כס ללא ירצו
ראשי תיבות מוס משומר לעבודה זרה
ואוכל נבלות להכעיס מחלל שבת
בפרדסיא לא ירצו :

הכל

**שחטין בינם לבין עצמם חץ מחרש שומט
וקטן ואם שחטו ואחרים רואים אותם
שחטתם כשרה וסימן חבק את ידי ואוכל את בשרו**

הכל

חץ מחרש שומט
וקטן דברי דהמחבר
הם דברי הרב בפרק רבעי מהלכות
שחטת חרש שומט וקטן ושיכור
ששחטו שחטתן פסולה שאין בהם
דעת שמא יקלקלו לפיכך אם שחטו
בפני היודע ורואה אותם ששחטו
ברעת וכולי

הכל

לאחוי מאי לאתו
נשים ויודעות
הלכות שחטה שחטום ואגרו דמי
דבני דעת אינן ושחטים לבין עצמם
מה וליח כן בחרש שומט וקטן
דאינם בני דעת לשישדו או ידרסו
חליו ויגרמו וחרש הנאם כחם הוא
שאינו שומע ואינו כדבר ושומט הו
הלך במת הקברות והוצא בלילה יחיד
וקרע בגדיו והמאבד דבר שנתני לו באחד
כד דברי אלו נקרא שומט ולא
דוקא שומט אלא אפילו שיכור שנתבלבלה דעתו
מאי זרי דבר דהמשתכר
שחטתו נבלה אלא שהשומט ללא ישחט בכל
זמן בין בשעת שמתו בין
בשעת דעתו משום דבקנין הוא לו השמת
מדי שאין כן במבולבל מחמת

דבר מקריי דבהקיצומי נוהרי הוא ככל אדם לכל דבר וקטן הוא שאינו יודע
לאסן ידיו ושלשתם ששחטו ואחרים רואים אותם מתחלת השחיטה ועד
סופה שחיטתם בשרה וסימן חבק את ידיו ואוכל את בשרו ראשי תיבות
חרשות בלבול קטן אם אחרים רואים את ידיו ואכל את בשרו

נכרי ששחט לישראל שחיטתו פסולה ישראל ששחט
לגוי שחיטתו כשרה וסימן לנכרי תשיך ולאחיך לאתשיך

נכרי	פאי שנא רישא	נכרי	ששחט	דברי
	דקתני נכרי לתני גוי		המחבר הם דברי הרב	
	אלא אית למימר דאי תנא גוי הוה		בפרק רבעי מהלכות שחיטה נכרי	
	אמינא דדוקא גוי עובר עבודה זרה		ששחט אעפ ששחט לפני ישראל	
	לאפוקי גר תושב דלאו עובר עבודה		בסקיניפה ואפילו דהיה קטן ביותר	
	זרה הוא כמו כן דוקא גוי איש		שחיטתו נבלה ועוד אמר שם גדר	
	לאפוקי קטן דלא הגיע לגיות לכך		גדול גדרו בדבר שאפילו גוי שאינו	
	תני נכרי בין גדול בקקטון בין עובר		עובר עבודה זרה כגון גר תושב	
	בין אינו עובר שחיטתו פסולה ומאי		שחיטתו נבלה	
	שינא סיפא דקתני גוי לתני נכרי			

אלא אית למימר דחירושא אשמועינן דאי תנא נכרי הוה אמינא דמשום
דקטן הוא ולא הגיע לטיב עבודה זרה משום הכי שרי כשישראל שחט כ
בהמתו מה דלית כן אם תהיה הבהמה של גוי גדול יודע כטיב עבודה זרה
כמו כן הוה אמינא דמעמא דבשרות זה משום דנכרי הוא גר תושב דאינו
י' עובר עבודה זרה מה דלית כן אם תהיה בהמת עובר עבודה זרה תני גוי
לאשמועינן בין שיהיה גדול בין שיהיה עובר עבודה זרה על שחיטת
השחט סליק ונחית ואוליפנא דמחשבת השחט היא הפוסלת ולא מחשב
בעל הבהמה וסימן לנכרי תשיך ולאחיך לא תשיך הכוונה דכישר אל
שחט והבהמה היא לנכרי תשיך תינשון ותאכל כנפשך שבעך אם הנכרי
שוחט והבהמה היא לאחיך לא תשיך דמחשבת זוכת היא הפוסלת

השוחט

לכל דבר נדר ונדר שחיטהו פסולה ולכל ד
דבר שאינו נדר ונדר שחיטהו כשרה וסימן טוב
אשר לא תרוד משהרוד

השוהט

לכל דבר נדר השוהט לכל דבר נדר
ונדר דברי המחבר דהם ונדר הכונה כגון עולה שלמים
דברי הרב סוף פרק שני מהלכות עולת נזיר פסח תודה קדשים אשם
שחיטה דהשוהט לשם קדשים ש תלוי וכל אלו באין בנדר ובנדרה
שמהנדרים ונודדים כמותן שחיטתו ונדאה כבקריב קדשים בחוץ
פסולה שזה בשוחט קדשים בחוץ ופסח אעפ שאינו בא בנדר ובנדרה
שחט לשם קדשים שאינם באים סדאחה שנה שנה הרי הוא כנדרה
בנדר ונדרה שחיטתו כשרה לא ואם שחט לדבר שאינו נדר ונדר
נפורה מורה צדקו יחדיו כגון חשיבת בכור תמורה מעשר
אשם ודאי שחיטתו כשרה

וסימן טוב אשר לא תרוד כשתרוד כלומר הכלל השוב וכשר בדבר שאינו
בא בנדר ונדרה

השוהט

אתה מסוכנת ופרכסת בידה או פשטה ברגלה או
כשבשה בזנבה בשרה וסימן שלח ירך ואחוז בזנבו

השוחט

את המסוכנת השוחט את המסוכנת
דברי המחבר דהם דברי דברתני מסוכנת אוליפנא
הרב שספרה קד מהלכות כאכלות דאם בריאה היא לא יביכפת לן
אסור דבריהם וכונתם צדקו יחדיו ולא מידי אשילו ללא עשתה שום
פרכוס ביד פישוש בתל בשכוש בזנב פרכוס הוא הילוך היד וחזרה אליה
פישוש הוא הילוך הרגל לבד בלא חזרה בשכוש הוא תנועה דקרה ומאיי
שנא יד כאי שנא דגל כאי שנא זנב אלא אית לכיפור דשעכא משום דכל
האברים חיתר קרובים אל הלב אשר בו רוח הוויני הם דהכרגשים יורג
ו שלש חלוקות הן סימן

עד שבמעט תנועה הזנב מעידה עליה דאית בה חיותא דהרי הקצוות
 מרגישות ואם פשטה יד ולא חזרה אליה מעידה ידה דהרי גאפס כחיה
 ודח אין בקרבה שהרי היר קרובה ללב ולא דהגישה ופישוטיד זו לאו
 פישוט הוא כי אם יציאת נפשה ואם פשטה רגלה די לה וכל שכן אם היתה
 פשוטה וכפפה שהרי הרנל גאמצעית בין חיד דהקרובה ללב ובין דהגב
 חילוקית אלו בדקה ובגסה אפילו פשטה היר לבר כשרח וסימן של תירך
 ויחזו כלומר שהסימן הוא שתשלח היר ותחזר אליה אינמי לקה היר
 והזנב שהם הקצוות ומה דביני ביני לא חשש

בכל זמן שחשין בין ביום בין בלילה ובלבר שתהינת
 עיניו רואות שחישתו ואם שחש בשוגג בשבת וביום
 הפיפוריס שחישתו כשרה וכן אם יזיד בעו לבין
עצמו וסימן שבת ונפש

<p>בכל זמן וכו ובלבר דברי המחבר וכונתו הם דברי הרב פא מהש בכל זמן ש שחשין בין ביום בין בלילה והוא ש שתהיה אבוקה כנגדו ואם שחש ב באפלה שחישתו כשרה שהכונה ה שהמעולה הוא לאור הנרזאע עבר ושחש באפלה שרי אעה ואם שחש בשבת הם דברי הרב שם השחש בשבת בשוגג אעה וכן אם יזיד בינו לבין עצמו היא כונת הרב באמרו אעפי שאם יזיד מתחייב ב בנפשו שכתתו אעפ שמתחייב בנפשו הנשר כשרה</p>	<p>בכל זמן וכו אוליפנא דבין לאור האבוקה והנר והלבנה או לאור הככבים שרי ואם שחש באפלה ואחר ראה ש שחישתו לאור הנר שרי וכן הסומא ששחש ואחרים ראו ששחש כהוגן ואם שחש בשוגג בשבת וכו מצי בשוגג פשיטא דאי במזיד מחלל הוא אימא כיפא וכן אם יזיד בינו לבין עצמו אי הבי תרתי למה לי אימא ח חרא השחש בשבת בעו לבין עצמו במזיד שחישתו כשרה ואנא ידענא דאי בשוגג כסתר ובגלוי שחישתו</p>	<p>בכל זמן וכו אוליפנא דבין לאור האבוקה והנר והלבנה או לאור הככבים שרי ואם שחש באפלה ואחר ראה ש שחישתו לאור הנר שרי וכן הסומא ששחש ואחרים ראו ששחש כהוגן ואם שחש בשוגג בשבת וכו מצי בשוגג פשיטא דאי במזיד מחלל הוא אימא כיפא וכן אם יזיד בינו לבין עצמו אי הבי תרתי למה לי אימא ח חרא השחש בשבת בעו לבין עצמו במזיד שחישתו כשרה ואנא ידענא דאי בשוגג כסתר ובגלוי שחישתו</p>
--	--	--

כשרה מכש אלא אית למימר דצריכי לענין עונשין דאי לענין ש
 שחיטה שזת הזרלא אמרו אלא במחלל שבת בפרהסייה וסימן שבת
 ונפש הודה דלענין עונשין הוא שאם במזיד מתחייב בנפשו וזהו וי נפש
 וי לנפשו שגתחייבה והבשר תאכל

בכל שוחטין חוץ ממגל קציר ולהי התקועים בה
 שנים הרבה ודבר המחובר מתחילת ב
בריתו ושוחט בסכין של ברזל הרי זה משובח
 וסימן ושמת סבין בלועך

בכל שוחטין דברי המחבר **בכל** שוחטין חוץ ממגל
 הם דברי הרב פא מהש קציר אוליפנא דדוקא
 ובאי זה דבר שוחטין בכל דבר בין בהיותו מוכן לקציר אבל אם החלקו
 בסכין של מתכת בין בצור בין שיניו שוחטין בה ובכל שוחטין בצור
 בזכוכית וכו אע"ה חוץ ממגל קציר בזכוכית בקרומית קנה האום בכל
 ולחי התקועים בה שנים הרבה הם מיני מתכות ובלבד שלא יהיה ברז
 דברי הרב שם לקח להי בחמה שיש פגם ומדקאכר ולחי התקועים בת
 בה שנים הרבה ושחט בה ש"ה א שנים הרבה גלה לן דאם אית בה
 אע"ה ודבר המחובר מתחילת ב שן לבר שרי ומדכתב
 בריתו הסודרי הרב שם שתטבהן מתחילת בריתו הורה לן דאסנעצו
 כשהם מחברים קודם שיעקור אותן אחר שתלשו ושחט בו שכ דהרי כ
 ש"ה ואין חולק בא מכח ארס וכן גלגל של אבן ש
 שמכבים אותו ביד ונעץ בו דבר

חחותך או גלגל של כים שנעץ דבר החותך בו ושחט בסיבוב הראשון וכן א
 אסורק דבר החותך ופגע ושחט שחיטתו כשרה דהרי בא מכח אדם אפילו
 שלא נתכין לשחוט וסימן ושמת סבין בלועך ירצה שהמשובח הוא שתשים
 סכין מיוחד של ברזל בדבר שתבלע

ישראל שנכנס לעד ושחט והלך שחיטתו כשרה

ואין בודקים אחריו וסימן יכל בשרו מראי

ישראל שנכנס גילה לן
 דאין מכירין בו כלל אם הוא מחזק
 או מומחה לבר שראו מרחוק שהיה
 ישראל ומרכתב ושחט והלך גלה
 אדעהין שאם הוא לפנינו נשאונת;
 עמו לדעת אם דהוא מומחה ומחזק
 ומדקאמר עוד ואין בודקין אחריו
 הורה שאם לפנינו הוא אעפ ש
 שראינו שהוא ישראל נבדוק אם הו
 מהאנשים אשר אין ראוי לכמוק
 עליהם לאכו משחוטתם ואם הלך
 לו שחטתו כשרה וסימן יכל בשרו
 מראי דצה שיאכל מבשרו מהראיה
 לבר שראינו אתו בסימן של ישראל
 שרוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן

ישראל שנכנס דברי
 המחבר הם דברי הרב
 תחלת פרק רביעי מהלכות שחיטה
 הרי שראינו ישראל מרחוק ושחט
 והלך לו וקשה לי מאי כרחוק מאי
 והלך לו מאי ולא ידענו אם יודע
 הלכות שחיטה אלא מדקאמר
 מרחוק ברוב שלא ראינו אם היה
 מוחזק ולא מתעלה ומדקאמר והלך
 לו כלומר שלא ידענו טיבו שמה
 אעפ שהיה ישראל היה מן האנשי
 אשר אין ראוי לסמוך עליו ומדקאמר
 ולא ידענו אם יודע הייה השלישית
 שלא ידענו אם היה מומחה צדק
 יחריו

השוחט והגביה ידו או הניחה ושהה כרי הגבחת והרבצת
 והבשר שהיטת בהמה כרומה לה שהיטתו פ
 פסלה שחה כרי הגבהה והרבצת שחיטתו כשרה שהה כרי
 שיגביהנה ורביצנה וישחוט מיעוט הסימן יש לספק משום
 נבלה וכן אם שחט ושהה ושחט ושהה אעפי שלא שהה
 בפעם אחר יש לספק משום נבלה וסימן אתם מפלי שקר

השוחט	והגביה וכולי כרי	השוחט	והגביה ידו דברי
	הגבהה והרבצת והבשר		המחבר הדי דברי
תיסא	מאיו והבשר לימא ושחיטת	הרב בפג	מהש שהייה כיצד הדי

שהתחיל לשחוט והגביה ידו קידם א
 שגמר השחיטה וכו' אמר עוד המחב
 כרי הגבהת והרבצת והכשר לא
 ידעתי מנא זה לדעת הרב שהרי א
 אמר הרב כדי שיגביהנה וירביצנה
 וישחוט שחיטתו והשחיטה היא שני
 הסימנין ומפיו אנו היים השחיטה ה
 המעולה שיחתכו שניהם בין בבהם
 בין בחיה בין בעוף אולי דעת אחרת
 היתה עמו ואשר לפרש דברי הרב
 לשחיטת הכשר שחיטה לבד כדברי
 המחבר מוקתני כדי שיגביהנה ו
 ירביצנה וישחוט שחיטתו מאי ש
 שחיטה ודי לו שיאמר ושחוט לבד
 או יאמר וישחוט שחיטה אלא מ
 מדקאמר שחיטתו הזרה לן שחיטתו
 הנכשרת לו לא השחיטה המעולה
 ואביש ויש עור ואיש תמים הנחני
 בדרך אמת הלא הוא הרב המובהק
 החסיד השלם מהרר יוסף קארל נרו
 בספרו בית יוסף בית אלהים ושער
 השמים בהקשותו על הראש ועל
 דבנויחאם ולקשה לי על דבריוזם
 שהרמבם עצמו כתב בראש הפרק
 שהייה כיצד וכו' אם שהה כדי ש
 שיגביה הבהמה וירביצנה וישחוט
 ואם שהה פחות מכדי זה שחיטתו

בהמה אלא אי תנא ושחיטת ב
 בהמה הוה אמינא כשיעור שחיטת
 גמר הסימנין קמל דשיעור הכשר
 הסימנין לבר שהם רוב שנים אי הני
 מאי כדי הגבהת והרבצה שחיטתו
 כשרה אימא פחות מכדי זר ש
 שחיטתו כשרה אלא את למימר ד
 דאיתימא הכי הוה אמינא דאם א
 שהה כדי הגבהת והרבצה ושחיטת
 מיעוט הסימנין דשחיטתו כשרה
 קמל ודא דסמין ואם שהה כדי ש
 שיגביהנה וירביצנה וישחוט מיעוט
 הסימנין רל פחות מהכשר השחיטה
 באופן דשלש חלוקות הן הגבהת
 והרבצה ושחיטת רוב שנים שחיטתו
 פסולה הגבהת והרבצה לבד ש
 שחיטתו כשרה הגבהת והרבצה
 ושחיטת מיעוט הסימנין ספק נבלה
 ולפי דעת המחבר גרים אמר רבד
 שהה במיעוט הסימנין מהו דהבעיא
 היא אם שהה כשחיטת מיעוט ה
 הסימנין בכף ולא בבית ומדקאמר
 בהמה הדומה לה מיני נליף דדוקא
 בבהמה נדמה גסה לגסה ודקה ל
 לדקה אבל בעוף לא נדמה עוף
 כמותו כי אסדקה לעוף
 ומדקאמר וכן אם שחט ושהה וכו'

וסימן אתם מפלי שקר ירצה דאין כשרה וישחוט משמע רוב הכימנים
 אנו בקיאין בשיעור כלל ולפי זה שזהו סתם שחיטה ואם כן שהת
 דאוי להחמיר בכל שהייה פחות מכדי זה היינו ששהיה כדי
 שיגביהנה וירביצנה וישחוט כמו מ

מיעוט הסימנין ושחיתתו כשרה ואין אמר בסמוך הרי זה ספק גבלה
 ואפשר ליישב דבריו שהה פחות מכדי זה היינו ששהיה כדי שיגביהנה
 וירביצנה ולא שהיה כרי שישחוט שחיתתו כשרה אבל אם שהיה כ
 כדי שישחוט כמו מיעוט הסימנין כיון שהדבר בשוער באומר הדעת אפשר
 שיסבור שלא שהה אלא כדי שישחוט מיעוט הסימנין ואולי שהיה כדי ש
 שחיתת רוב והיינו בעיא דשהה במיעוט הסימנין מהו וגורם במיעוט הסימנין
 בכף ועלתה בתיקו והל ספק גבלה עכ שפתי צדיק שפתי מלך שפתי
 רגנות שפת אמת בלא שפתי מרמה מצאתי און לי הרי צדקו יחרוה מתב והרב
 בשלש החלוקו גם בגרם שהה במיעוט הסימנין וארני כמלאך האלהי החסי
 השלם מהררי יהודה עונקינרה זצל היה גורם דברי הרב כדי שיגביהנה
 וירביצנה וישחוט כמו מיעוט הסימנין כמו בבית באומרן שהיה מפרש
 בעיא דשהה במיעוט הסימנין ואם כן הוא רבוה צודין בבעיא זו ולא אבא
 לבארם כי הספרים מלאים ושוב אדונייהם רבנו אושעיה בחרו להם
 והראשון עיקר אם לדברי המתבר אם לדברי הרב

הבנים סכין סימן לסימן ושחט בין למעלה בין למטה
 שחיתתו פסולה ואם תחת העור תחת הצמר
 המסובך וכן אם פרש מטלית ושחט תחת הרי צספק גבלה
 וכן אם תתחיל בחלדה וגמר שלא בחלדה תרי זה ספק גבלת
 וסימן נגידים נחבאו ולשגם לחכם דבקה

הבנים וכו דברי המחבר הם **הכנים** וכו ושחט מרקתני
 דברי הרב פג מהש חלדה כיצד כגון ושחט אוליפנא דאם הכנים הסבני

חוקת היר

ראומה

צננת פענח ה א

שהבניסהסכין בין סימן לסימן בין
 שפסק הסימן העליון למעלה וכו
 הריון פכולה אעה ואם תחת העור
 וכו הם רבי הרב דהכניס את
 הסכין תחת העור או שהחליד תחת
 צמר מסובך או שפירש מטלית ד
 דבריהם וכונתם אחת אעה וכן אם
 החחיל בחלדה הם דברי הרב וכן
 גם שחט מיעוט דהסימנין בחלדה
 שניהם כיונו לפרש הבעיא לא נטו
 זר מזה

בין דהסימנין ושלף סכינו בנחת
 ושחט במקום אחר ובדק דושט ב
 בקורט דם ובדק רוב הקנה שחיטתו
 כשרה וזהו ששחט דלא פסלינן אלא
 כששחט ומדקאמר בין למעלה בין
 לכטה הורה שבין שעשרה דרך
 שחיטה בין לא עשה שחיטתו פכולה
 ושחיטה גלויה בעען וליכא ורא ד
 דאמר ואם תחת העור לא כבעיא
 בין סימן לסימן אלא הפילות תחת
 העור ולא זו בלבד אלא אפילו תחת
 דהצמר דהמסובך ומדיק דהמסובך

נראה שתחת צמר שאינו מסובך שריואם כן הוא קשה מה שאמר וכן אם
 פרש מטלית דלא גרע מצמר שאינו מסובך ושריואית למימר דהכא מיירי
 כשפרש מטלית בידו להזיז דהוודייק וכן אם פרש אבל גם נפל מטלית
 דרך מקרה ושחט שפיר דמי ומה שאמר החחיל בחלדה זמר שלא בחלד
 מפרש בעיא ושחט מיעוט סימנים בחלדה וגמר שלא בחלדה מי אכרינן
 שיעור הכשר שחיטה בעינן בחלדה וליכא או דלמא פמיעוט חלדה פסלינן
 מהו וסלקא בתיקו הריון ספק נבלה וסימן נגידים נחבאו ולשונם לחכם
 דבקה רצה כשהמשכות נחבאו והמשכה היא כתי לשחיטה וכן זרוב
 שחוט ותרגום המשכה נגידה וזהו בשחיטות נחבאו בין תחת העור בין
 תחת הצמר בן אם פרש מטלית לשונם לחכם דבקה מרעב תוסד דהבשר

השוחט

במכת חרב או ששחט למטה ושחט הריון נבלה
 וכן גם חולץ וחתך הראש בלו או שני ראשים
 אם אין חוץ לצואר הנשחט כמלא רוחב הצואר בסכין שחיטתו
 נבלה וסימן שלח את ידו ויקח את המאכלת לשהוט

צפנת פענח

ראומה

חזקת הד

השוחט

כמפת הרב וכו
 מדקתני הוליד לבד
 וחתך הראש אוליפנא דאם שחט
 בהולכה או בהונאה לבד שהיטתו
 כשרה דלא חש אלא כשחתך הראש
 בהולכה לבד והדבר ברור שדרס
 אם אין חוץ לצואר מלא צואר אחר
 בסכין מלא צואר לשחוט הסמנין
 בהלכה ומלא צואר לחתוך הראש
 וססנין שלתאת ידויקת את ה
 המאלת לסרנו שהטוב הוא ל
 להוליד ולהביא

השוחט

כמנת הרב דברי
 המחבר הם דברי הרב
 פרק שלשי מהלכות שחיטה דרסה
 כיצר כגון שהכה בסכין על הצואר
 בדרך שמכין בסוף וכולי או שהניח
 הסכין על הצואר וחזק וחתך למט
 וכולי הרי זו פסולה אמר עוד ה
 מחבר וכן אם הוליד לבד וחתך
 הראש הם דברי הרב פרק שני
 מהלכות שחיטה הוליד ולא הביא
 או הביא ולא הוליד והתח את
 הראש וכולי אם יש בסכין כמלא
 שני צוארים מצוארי הנשחט שחיטתו
 בשנה ואם לאו שחיטתו פסולה

שחט

בקנה למעלה ממקום הראוי ולא נשתיר כל ש
 שהוא מהחייטין לצד הראש שחיטתו פסולת
 ובשלישים ברי וסימן ושלישים על כלו

שחט

בקנה מדדיק בקנה
 אוליפנא דאם בושט
 אפילו כל שדמו שלם במקום
 השחיטה קודם גמר השחיטה שפ
 ומה שאמר במקום הראוי
 כבר פרשנו מקום השחיטה ומקום
 ואופן טבעת הגדולה ומקום שני
 דחייטין שאם לא נשתיר כהם הרי
 היא סוגרת מדקאמר ובשלישים

שחט

בקנה דברי המחבר
 הם דברי הרב פרק
 שלישי מהלכות שחיטה הגרמה
 כיצר השוחט בקנה וכולי אמר עוד
 המחבר ובשלישים כרי הייבנות
 הרב באמרו שם שחט שלישי והגרי
 שלישי ושחט שלישי שחיטתו כשרה
 ועא הגדים שלישי ושחט בשלישים
 שחיטתו כשרה ועוד אמר ואם דרס

או החלד בין בשליש הראשון בין
 בשליש האמצעי הרי זו פסולה ו
 וקשה לי מאי שנא מחצי קנה פגום
 או משחט העוף ושהה בו ריחזור ו
 וזית למימר שהטעם שהודסרה
 והחלדה אי אפשר להעשות כי אם
 בכונת ורועלב ולפי זה התפסל ו
 שחיטתו כה שבהגרמה אין דעתו
 לפסול ידיו תבאנה מה שלבו ואין
 חפץ בו אינני משום דהורסה ו
 והחלדה במקום שחיטה קא עביד
 ולכן תתפסל מה שבהגרמה לאו
 במקום שחיטה היא :

כרבי יהודה היא משנה פק דחולק
 הגרים שלישי ושחט שלישי והגרים
 שלישי רב יהודה אמר טרפה דב ה
 הונא אמר כשרה משום דכי נפקא
 חיותא בשחיטה נפקא ורב יהודה
 אמר טרפה משום דבעי דובא בשחי
 וליבא שחט שלישי והגרים שלישי
 ושחט שלישי רב יהודה אמר כשרה
 רב הונא אמר טרפה והמחבר פסק
 כרב יהודה וסמך ושלישים על כלו
 הכונה ועל השלישים קאי בין
 ששחט שני שלישים והגרים שלישי
 בין שהגרים שלישי ושחט שני י
 שלישים בין שהגרים שלישי ושחט
 שלישי והגרים שלישי ומה שחט שלישי
 כלה לאפוקי מחלקותם עם דתנן השחט מתוך השכעת היולה ושיר בה
 מלא החוט על פני כלה שחיטתו בשדה רבי יוסי בר רבי יהודה אומר על פני
 רובא והמחבר פסק כרבי דכן פסקו רב ושמואל בגמרא ועוד הוסיף
 דאפילו לרבנן דבעי על פני כלה שני שלישים הם באילו יש על גני כלה
 דרובו ככלו שנינו *

תריבץ

הושט שנעקר ממקום חברו והוא שלם שחיטתו
 פסולה ואם נתקפלו ובן אם נתרדלו ברובן ש
 שחיטתו פסולה וסימן ודל לא תהדר ברובו

תריבץ

הושט דברי המחבר הסדברי הרב סוף פרק שלישי עיקר כבוד
 תריבץ הושט לאו דוקא קמי אלא שדרך
 הושט נקל להתעקר והוא גדין אם

יארע בקנה * ומדקאמר ממקום
 חברו אוליפנא דדוקא גאם נעקר
 בלו אבל אם נעקר קצתו וקצתו
 מחובר בחבורו מזרת ואפילו נעקר
 רובו * ומדקאמר והוא שלם הורה
 לן דודאי קודם שחיטה נעקר דאם
 אשהכח שמוט שחוט ולא חפס ב
 בירו הסימנין אי אפשר לשמוטה
 שחעשה שחומה * וקשיא לי טובא
 בהאי מיפרא חדא מאי ואם מאי וכן
 ועוד מאי שנא בקיזל דתני ביה ו
 ואם ומאי שנא בדילדול דתני ביה
 וכן ועוד מאחר שהן חלוקות שוות
 תחת דין אחד הלל תרביץ הושט
 שנעקר מכקים חברו והוא שלם
 ואם נתקפלו וכן אם מדלדלו למה
 הפסיק בין עיקור לקיפול בשחיטתו
 פסולה * ועוד דלא ידענא מהו
 קיפול מהו דלדול מהו עיקור והדברי
 סחומים רבו בו הדעות בגמרא
 ועוד איך לא דהזכיר פירוק דדרי
 הם אמרו אדלדל אדלדולי אפרק
 אפרוקי אוקפל אוקפולי אבן אשיב
 דשלש חלוקות הן השתים שוות ברין
 והן עיקור ודלדול * עיקור דהוה
 הגררת גאו הושט שנעקרו כלם
 ממקום חיבורם דלדול הוא המערת

כגון שנעקרה הגררת היא הקנה
 או הושט וכולי * אמר עור המחבר
 במקום חברו והוא שלם היא כונת
 הרב באומרו נמצא הסימן דהשחוט
 שמוט הריוזו כשרה שודאי אחר
 שחיטה נעקר וכולי * ומשם אתה
 למד שאם הוא שמוט בלתי שחוט
 דודאי קודם שחיטה נעקר * אמר
 עיד הכחבר וכן אם נתדלדלו ברובן
 טרפה * אמר עור המחבר ואם
 נתקפלו הסדברי הרב שם וכן אם
 נתקפלו דדרי אינם ראויים לשחיטה
 אבל אם נתפרק רוב תרביץ הושטמן
 הלחי וכולי * וקשיא לי טובא על
 הרב אחת שהיה לו לפרש ולא
 לסתום מהו דלדול מהו קיפול מהו
 פירוק ולפי הנראה הם ארבעה
 חלוקות עיקור דלדול קיפול פירוק
 דאם תאמר דהעיקור אתכלל בג
 אלה אתמהא איך הזכירו לברו ב
 בפג ועור קשה מכלם דאם הן
 ארבע חלוקות איך לא כנאם הרב
 שם במנין השבעים טרפיות שמינו
 הבמים זל ועוד קשה מה שאמר אבל
 אם נתפרק רוב תרביץ הושט וושט
 זה מאן דכר עמיה הוה ליה למימר
 וכן אם נתפרקו מן הלחי שהייתה פ

פסולה דמלת אבל חתרת על הנדב
לאחויץ ועוד קשה פליאה דעת
ממני באמר הרב סימנין שנתדלדלו
ברובן טרפה ונתן טעם דהא אינם
ראויים לשחיטה וטעם זה לפגם
ולא לשבח דאם כן הויה ליה נבלה
שזה גדר הנבלה כל שנפסלה בענין
שחיטה כדאיתא בפרק השוחט
ופסקת הגדרת אסירו התם דנבלה
גם הוא זל כתב גבי ששה נבלות
מחיים נפסק רוב הקנה אונקב הושט
במה שהיא במקום הראוי לשחיטה
הריזו נבלה מחיים ופירוש כונת
הרב באומר במקום הראוי לשחיטה
לאפוקי מקום שאינו ראוי שאז תקר
טרפה * אם כן איך פסק הרב נגד
מסקנת הגמרה ונגד דבריו אלא אית
למיסר דטעות הוא בספרים ולא
כדעת הרב שבדאי מקום טרפת
צריך לגרוס נבלה כדעת המחבר
שכתב שחוטתו פסולה והרי כלל

סימן איש מעל אחיו וזהו שאמר וכן
אם נתדלדלו להורות שדלדול ועיקרו
דחם תחת כוג אחר מה שאין כן
בנתקבלו ולכן אמרו אם כאלו היא
בבא בפני עצמה אי הני אימא ואם
נתקפלו בסיפה למה הפסיק נתקפלו
בין עיקור לדלדול * ואיך למימר
דקיפול מחמת עיקור אתיא ולכן
הביאו אחר העיקור וקיפול דהוא
הפרדת שני הסימנים מהצואר
מלמעלה למטה ומציאות חזק הוא
קיפול בלתי עיקור ועל זה חבס
וקיפול לא אתי כלל בכלל הטרפיות
ולא היא טרפה בעצמה דקמשום
דאינן ראויין לשחיטה וכינור גרים
דהנבלה תתבל ולכן אמרו אסובח
שלא הזכיר הפירוק כבורא לית
דפירוקהוא עיקור * וכינן ודל
לא תהדר בריבו שאין לסימנין הדוח
וכשתה כשנתדלדלו ברובן *

אית לן ומפיו אנו חיים כל מקום שאמרנו פסולה היא נבלה והאוכל מכנת
וכולי * ושלש חלוקות הן אלו שתיים מהם שנות ברין הסיקור שהביא בפרק
שלישי והדלדול שהביא בפרק השיעי ודלדול הוא המעדת סימן איש מעל
אחיו לדעת הרב שהרי כתב גבי עיקור נמצא הסימן השחוט שכוש כשרת
דודאי ארבע שחיטה נעקר שאלו קדם שחיטה נשט הרי מתדלדל והולך
הרי בהדיא שפיר שדלדול לדעתו הוא המעדת סימן מעל סימן כדעת המחבר
שהם אלו העקריות והשלישית היא הקיפול אית

אנה שרפה מצד טרפות בעצמותה דק משום דאינה ראויים ודקפול היא
 המערת העני סימנין מהצואר כדעת המחבר ומה הטעם לא הביאובמנין
 הטרפיות והפירוק גם לא הזכיר משום דאינו החת סוגה טרפיות והרי הזכירו
 בפרקה עיקור ביצר ועיפור הוא פירוק ואגב שהביא דלדול וקיפול בכימנין
 הנה דביני פירוק שהוא העיקור וחדש על מדה שאמר בפג ופירש דבריו
 אבל אם נתפרק רוב תרבץ הושט מן הלחי מותרת שהכונה כדעת המחבר
 דשלש חלוקות הן שתיים מהן העיקריות עיקור אחר דלדול אחר וראיה לזה
 מה שפרש הרב בפירוש המשנה פרק אלו טרפות ה"ל שם נתלדלו רוב
 סימנין וזה אצו העיקור להורות דחלוקות הן צדקו יצו הנחמדים והיו
 לאחרים לאבטו זה מזה

דגים וחגבים אסיפתם מתירם בין בחייהם בין במיתתן והרי
 בריב ויאסף אל עמזו סימן ויהי העם במתאוננים

דגים וחגבים חייבה אף לא
 איתו פסוק הצאן ובקר
 ושתלהם דבתים נאמר ומרוח
 דוא נאמר שחשה בצאן נאמר אסיפ
 בדניס ועור מאי דהרי בחיב הלל ש
 שנאמר ויאסף ועוד דפסוק רא לא
 בתגבים אתאמר כי אם במיתת ה
 הצדיקים אכן אית למימר דיקשיא
 ליה למתבר ראית הצאן ובקר דלא
 מוכח מיניה כי אסלכשו אספו בידי
 אדם מדיתקשה אסיפה לשחשה
 כה שחשה בידי אדם אף אסיפה
 בידי אדם ואם מתו בגו מיא אסירי
 לכך תני בין בחייהם בין במיתתם
דגים וחגבים וכו' דברי הכתוב
 הם דברי הרב שם פרק
 א' מה'ש דגים וחגבים אינם צריכים
 שחשה אלא אסיפתם היא המותרת
 אותם אע"ה בין בחייהם בין במיתתן
 הם דברי הרב שם לפיכך אם מתו
 מאיליה בתוהמים מותר אע"ה דהרי
 כתב ויאסף אל עמזו היא כונת הרב
 באומרן לפיכך דקשה מאי לפיכך
 הלל ואם מתו מאיליהן וכנתו
 שבפסוק מכרה אסיפה סתכית וס
 ומצינו אסיפה ביד כסו כן מצינו
 במיתת לפיכך אם מתו מאיליהן ב
 בהנך המים מותרין

הדי כתיב ויאסף אל עמיו רצה שבכד למדנו שאסיפתם מתירתם כדמוכח
 שם מפסו הצאן ובקר ולא אתכרר לנא אם בחיים אם במיתה מאחר שמצינו
 גם אסיפה במיתה ידענא דבין האי ובין האי אסיפתם כתירתם ולכן לא אמר
 שנאמר כי אסדהי כתיב דאינה ראיה גמורה לרזיסרק היא גורה שוח
 וטמך למיתה וסימן ויהי העם כמתאוננים וחנו זשם חפוך הוא ונתן כנוי לרג
 שבמותו מתהפך בפניו וזשם אי נמי דשם כתיב הצאן ובקר ישחט להם וסמא
 להם אכאת כל דגיהים יאסף להם רמז דהראיה האמיתית דהיא סאותו
 הפסוק אי נמי משום דשם כתיב זכרנו את הדגה ואמרו חזק כתיב שם
 הדגה וכתיב ודגה אשר ביאור מתהמה שם מתת אף באן מתה.

חמשה דברים נאמרו בטרפה כונה חיות צפורין יד
משמוט וסימן כחצים ביד גבור
ספק דרוסת בדרוסה ער שתבדקתה מצא נקיה כסימן מאדם
ובשר מעופש נכח הדברים שהבהמה תתטרף
בנקיבתה וסימן הארום הארום הזה כי

<p>חמשה דברים נאמרו בטרפה כונתה המחבר הסדברי הרב בפרק חמשי מהלכות שחיטה וזה לשונו שהטרף האמורה בתורה זו הגושה למות ש שהכונה בין שמיתתה תהיה סתת חולי שאירע לה בין שטרפה ארי או זאב אלא שהכחוב דבר בהווה אמר עור המחבר ושבע מיני טרפיות יש בה הן דברי הרב שם תה לשונו שבעה מיני חולאים אחרים הם</p>	<p>חמשה דברים נאמרו בטרפה כונתה המחבר הסדברי הרב בפרק חמשי מהלכות שחיטה וזה לשונו שהטרף האמורה בתורה זו הגושה למות ש שהכונה בין שמיתתה תהיה סתת חולי שאירע לה בין שטרפה ארי או זאב אלא שהכחוב דבר בהווה אמר עור המחבר ושבע מיני טרפיות יש בה הן דברי הרב שם תה לשונו שבעה מיני חולאים אחרים הם</p>
---	---

צפנת פענח

ראומה

חזקת היר

טרפיות הן נקובה חסרה נטולה
 פס קה קרועה נפולה שבורה דאם
 אירע אחר בהם בבהמה תקרא
 טרפה וכלם הלכה למשה מסני
 אלא שדבר הכתוב בהווה ובשר ב
 בשדה אעה כונה חיות צפורן יד
 כשמוט הסחמשה דברים הנצרכים
 לשתקרא דריסה אחד כונה רצה
 בזה שהדורס יכוין בלבו לב כועס
 לדורס ויתן עינו בנדרס ואחר ידרוס
 דגמרא גמירי דבהנמת העין ב
 ברועלב ניצוצות הזלכות מהעין

אירעו לה החשב טרפה וכן הלכת
 למשה מכני ושמונה מיני טרפיות
 נאמרו למשה מסני ואלוהן דרוסה
 נקובה חסרה נטולה פסוקה קרועה
 נפלה שבורה אעה כונה
 חיות וכו' הסחמשה דברים שכנאם
 הרב שם ופסקודה כלב אין לו דריסה
 משום דלית ליה צפורן כמו כן פסק
 שאם נפל הדורס על הגדרס ולא ב
 בכונה נעץ צפורניו לית לן בה ודרה
 אחד להם לא נטו זה מזה

זכועלות בגוף הניבט ודא ענינא דעינא בישא כדאמרינן בירושלמי מאן
 דאית ליה עינא בישא ליסתכל בחוטמיה הכונה שלא ילכו ניצוצות עינו מ
 מיניה לניבט דרך ישרו ופעלו ביה רק ישאבו לאחור בחוטמו ודא היאמה
 שאמרו בדרוסה כונה שבכנות לבו ונתנית עין בוטר חמתו ויהרא מלבא
 נפקת ואחר נועץ צפורניו ומשליך מרה דעין חאה ולב חורש מחשבות און
 חומר וכלי המעשה גומרים ומדאמר עוד חיות רצה שהגדרס יעמוד חי שאם
 הוא כבר שחוט אינו מתפעל מהפועל בואף שיהיו בכל הארבעה האחרים
 ומדאמר צפורן הורה לן ראיין דריסה בשן כלל כי אם בצפורן ומשם זיהרא
 נצקת ומדקאמר יד מינה גליף דהוקא יד ולא רגל חד טעמא הוא דהיד
 וצפורן קרובות הן אל הלב כי ממנו תוצאות מות ומשם מתפשט ויפוזו זרועי
 עיוו ויצאת דרך צפורניו אמר עוד ומשמוט הוא גמר מעשה דגמרא גמרי
 לן דבהוצאת הצפורן כשליך מרה ולפי זה אם נחתך יד הדורס אחר נעיצתה
 קדם שהוציאה אעפ דארבעה הנשארים איתנהו ביה לית לן בה וסימן
 בחצים ביד גבור הן חמשה אותיות אחת לאחת כונה חיות יד צפורן משמוט

ספק

דרוכה כדרוסה עד שתבדק ותמצא נקיה מבשר
בעופש וסימן מאודם וסימן האדום הזה כי

ספק

דרוסה כדרוסה דברי
המחבר הם דברי הרב

ספק

דרוסה כדרוכה וכו
לפינן מניה תרתי תרא

כל ספק שיסתפק בדרוכה אסור
ועוד אמר ספק שנכנס לכאן דודם
אולא נכנס או שראינוהו ולא
נודע אם הוא טורף או לא אין ח
חוששין אעה סימן מאדם ובשר
מעופש הם דברי הרב שם אס נמוק
הבשר כנגד בני מעים עד שנעשה
הבשר שהרופא גוררו וכו' ואם דם
בסימנין משואריתו טרפה : הרי
שנתן חלוק בין בשר שכנגד בני מעו
לסימנין וכונתם אחת לא נשו זה מזה

ודוקא ספק דרוכה כדרוסה ולא
ספק ספקא דדרוכה כדרוסה שנית
ודוקא ספקא דכסתפקא בדרוסה
גדון כדין דרוסה ולא ספק דמסתפק
באחד משבעה האחרים דאלין ב
בהון לקולא ואעפ דכלן ולכת
למשה כסיני משוכראין לנו בפיר
מן התורה אלא דרוסה בלבד : ומ
וכדקאמ מבשר מעופש וסימן כאודם
אוליפנא דשאמי בשר שכנגד בני מ
בעים לבשר שעל הסימנים דבני
בעים דקיס וקלים הם אצל הדרוסה

ולכן אפילו שלמה נגע בהם כי אם בבשר שנגדם טרפה
מה שאין כן בסימנין דקשין הם ואפילו אשתכת האודם בבשרם אין חשש עד
שיגיע להם האדם : ואם לא נמצא כי אם בשר גתרוצץ ומעוק וכתת אם
הגיע לגדר שהרופא גורר טרפה ואם אין אין חשש מה שבאודם אינו כן
דאפילו לא הגיע לבני המעים כי אם נכח מהם טרפה ואם בסימנין בין בבית
בין בקמא בי אבמיעוט בתרא דבורא ני בקמא דקמא טרפה וסימן האודם
האודם הזה כי רצה שהאודם הזה כיה הוא ויהרא מקלא קלי ודרך האש
לאכול לתור ולתתור ולנקוב וכי זה מלשון כיה וכן כי תחת יופי *

שני

קרומים שבריא הוא שעל חמותו שעל הפולין נקיבתם
במשחו נשפך המוח או נתמסמם עד שאינו יכול

לעמוד מפני הכבוד שרפה ושתירפיות אלו בין בקדרה בין ב
בפולין בין בחוטה שדרה עד פרשה שלישיה הסמוך לאליה
ופימן לא עמד כי ה הרפו

שני קרומים שבריאה סדקתני
ושעל המוח ולא קאמר
ושנים שעל המוח אוליפנא דשנים
הם דטרפותא תליא בנקיבת חרויהו;
לאפוקי כרב ושמואל דאמרי תרויהו
קרכא עילאה אענ דלא אינקיב
התאה ומה שאמר נקיבתם במשהו
אשלשתן קאי דכשם שקרום שעל
המוח נקיבתו במשהו כך קרום שעל
הריאה דאינקיבו תרויהו בין שנקב
נכהיי בין נגדו שנקבזה מפה וזרה
כפה שרפה ושעסא משום שהריאה
שואבת ושואפת ומרחפת נפיק מדא
ועייל מדא והרי כאילו נקב נקב נכתיי
במה דברים אמרו דאנקיבוה שלא
כנגד זה בערוגה אחת אבל אם נקב
בערוגה האחת התחתון ובערוגה
האחרת העליון אין חשש דאל מקום
שואבת אחת אל אחת ומדקאמר
ואם נשפך המוח או נתמסמס
אוליפנא דשני טרפיות אלו דינב שוה
בין במוח שבקדרה בין שבפולין בין
שבחוט כלו עד כוף פרשה השנית
היא התחלת השלישית ובין שהמוח

שני

קרומים כונת המחבר
הם דברי דהרב פרק
שביעי מהלכות שחיטה שני קרומות
ישעל הריאה אם נקב זה בלא זה
סותרת כנת דהרב שבין לנגד בין
לנכח בנקיבת שתיהן תליא טרפותא
אמר עוד המחבר ושעל המוח דהם
דברי הרב פרק שישי אם נקב הקרום
העליון בלבד סותרת ואם נקב
התחתון הסמוך למוח שרפה וקשה
לי מאי בלבד דהרי סותר דבריו
דבאמרו בלבד הורדה עד שניקבו
שניהם העליון והתחתון כדין קרומות
שעל הריאה ומדסיים ואם נקב
התחתון הסמוך למוח שרפה הורה
דבתחתון תליא מלחא ואית להשיב
שבנות הרב באמרו בלבד לדורות
שאם נקב אפילו התחתון עם ה
העליון שרפה ואם לבדו נקב ש
התחתון אין חשש זה ברור כדלא
כתב בלבד דהתחתון וכתב בלבד
העליון אמר עוד המחבר וקרום
שעל הפולין הם דברי הרב שסדרוק

דינם שזה בנקיבה אבל חוץ לפולין
איז הדין שזה בנקב שזה במשהו זה
ברובו אמר עוד המחבר ושתי טרפיו
וכולי " עד פרשה שלישית הם דברי
הרב דר"ך אוד להסלא נטו זה כזה

עצמו נשפך ובין שנמצאו שם כים ב
במזח ואין המזח מקיף אותם וכן אם
נחמסמס או נחמעך עד שמרוב כבדו
מחזיקים בו ואינו עומד טרפה וסימן
לא עמר כי ה הדפו הרי מוכן הוא

ומדקאמר ושתי טרפיות אלו בין בקדה מניה נליף דחוקא שנים ולא שלש
דאי נקבער העולין במשהו עד ועד בכלל ומשם ואילך הרוב

הושטוכן הלב שנקב לאחר מחללי טרפה
ואם מחמת חולי נקב הבשר ולא הגיע לחלל
לית לן בהוסימן בחלל קבר

תרביץ

תרביץ

הושטוכן הלב כונת
המחבר היא כונת הרב

בפ"ו מהש תרביץ הושט כבר ביארנו
שיעורו שהוא המקום מן הושט ש
שאינו ראוי לשחיטה למעלה וקשיא
לי מה לרב להאריך כולי האי אכניש
להשיב שכונת הרב שבמקום דשיך
ביה שחיטה אתקרי נבלה כגון ושט
שניקב במשהו וקנה שנפסק יתר על
חצי " אבל הכא טרפה אתקרי נ
נבלה לא אתקרי " אעה ואם מחמת
חולי דברי המחבר דהיא כונת דהרב
באומרו אבל אם ניקב הבשר ולא
הגיע לחלל כותר וקשי לי דהרי אמר
דהרב הלב שניקב לבית חללו וחזר
ופירש בין לחלל הגדול וכו מה לו
עוד לומר ולא הגיע לחלל מותר די

תרביץ הושט וכן הלב

מדקאמר תרביץ הושט
מיניה נליף דלעטן טרפה קאמר
דאם לא כן מאי שנא תרביץ ומאי
שנא ושט אלא בתרביץ אית לה דין
טרפה ובושט אית לה דין נבלה
מדקאמר לאחר מחללי גלה א
אדעתין דלא שנא מחלל גדול
השמאלי אשר שם רוח החיוני דם
דפק מחלל הקטן הימני אשר שם ו
נשפך מותר תמצית הדרם " ומדייק
מחמת חולי נקב הבשר מיניה נליף
דדוקא מחולי אבל אם נקב מחמת מ
מחצא אוקיף או דאשתכח שם דבר
נוקב חתוב בבשרא ולא הגיע לחלל
בין בתרביץ בין בלב לית נגר ובר נגר
ויכול להכשירה ממה נפשך אם סבר

אתיא הרי נקבוה דקין ואם מנאי הרי
 נקב הושטא הלב מכפניס ונפקת ל
 לבראוהדר איברי ואין הסתימה
 מועלת בו : ודין זה שוה בין בתרביץ
 בין בלב ודא דריוק וכן בלב דאלכ
 מאי וכן וסימן בתלל חרב הכונה דאי
 מטייה לתללא הרי הוא כמת ונקבר
 ועבר מן דהעולם
 בששלה קוץ וכו' מחט

דקין

בית הכנסת ומספר סקה ומרה נקיבתן במת
 שהוואין סתימתן מעלת חוץ מנקב המרה שאם
 נדבק הישב בכבד בשר וסימן אומר לדבק טוב הוא ויחזקהו

דקים

בית הכנסת וכו' ואין
 סתימתן מעלת הורה
 לן דאעג דהאי כללא אית לן דחלב
 מהור סותם שאני במקומות האלה
 דאינו סותם בם
 וכו' חוץ מנקב המרה כונת
 המחבר הם דברי הרב שם
 וזה לשונו מרה שנקבה וכבר סוחמת
 מותרת

דחלב אין לו סתימא לא בחלבא דסחור סחור לפומיה אי משום דדומה
 מרתח רתח אש תמיד תוקר בו לא תכבה ואי משום דפיקוחי המתמידות יום
 ולילה לא ישבותו : ולא בכיסא דעלוהי משום דחלק הוא בלחותו ומתמער
 ולא קאים באתר חד : התרביץ והושט אין להן סתימה משודרעיל בהן אכלא
 ומתכווץ וכתרחב ולחותו מרכתו ומפיגתו ואי משום טינול שתי עורותיו ודי
 טעמא דאם אנקיבו תרויהוון זה שלא כנגד זה נבלה משום דמתגעעים
 הם העורות והרי כאילו נקבו שתיהן וכן אם נתחלפו עורותיו שהלבן נעשה
 ארום והאדום נהפך ללבן שתיהן לקו כאחד אבל אם נמצאו שתיהן ארומים
 או שתיהן לבנים אחד היא הלקוי וחברו מגין עליו וכן אם נקב זה בלא זה
 הדקין אין להן סתימה אי משום דהליחה הפנימית לאו בר קיימא היא ואי
 משום דמגירין והולכין לאהר בית חורון כרס אין לו סתימה אי משום דהחלב

שעליו שמא הוא ברד ישב אינו מתאחז בכרס ואי משום האמור * חלחלת
 אין לו סתימה אי משום דחלבו מלובש בקרום דק ומפריד בין החלב לחלחל
 ואי משום דאתעביד שיגריין קשין כאבן * אבל הדרא דכנתא דאנקיב
 לחבריה חברו מגין משום דקיימין מלופפין איש אל רעהו יעוורו * הריאה
 אין לה סתימה אי משום דבשרא ספוגיית ולא סתים שפי ומטעמא דא אחר
 מסמפוגי הריאה שנקב אפילו לחברו טרפה לא מבעיא הבשר דלאו סתימה
 ביה משום האמור אלא אפילו לחברו דחומה לו לאו סתימה אקרי * חוץ
 מנקב המרה והא מרה בכלל היא אלא אית למיסר רשאני דמרה דכבר
 כותמתה ומתאחז שפי וחוקא בשכבד סותמתה אבל אם נסתמה סתמת
 קרום שעלה בה ריגס שוה כשאר הנזכרים וכן אם נמצאת בת גרעין תוחב
 הישין וחוקא שנרבק רבוק עצום שאחזין בה ואינו מתפרק סימן אמור
 לדבק טוב הוא ויחזקהו הדיבק טוב הוא בתנאי שיחזיקו בו ולא יתפרד *

קנה **חריאה כריאה קנה הלב כלב קני הכבר מדפתם**
בנקיכתם ואם מחט יצאה מחידרה לחידרו ב
כשר והכבר שרפות בותז וסימן עלה זה טרף

<p>קנה חריאה כריאה אוליפנא דנקיבתו במשתוחאין לו סתימה ועוד דאם נקב אכראילבר אין חשש עד דאנקי לוגא כדון קרומו הריאה דאם נקב זה בלא זה ואפילו נגלד העליון כלו אין חשש ועוד אוליפנא דאם אשתכח נקוב ועליו חולעת תלינן ביה ועוד דאם לא ירעינאם מתיים אסלאחר מיתה נקב מדמינן כדון נקב הריאה משום דקנה הריא כריאה וקנה הריאה חו עד מקום שיגיע ראש בנף הריאה השמלית אחר נפיחתה קנה הלב</p>	<p>קנה חריאה דברי המחבר הם דה פזמה שהקב שנקב למט מן החזה טרפה * אעה קנה הלב הוא המרק הטול וכו הרי הוא כ כלב אעה נאם מחט יוצאה מחידרה לחידרו והא כנת הרב באמרו אם היתה הראשה הער ל לפנים ביזע וכו וקשיא לי טובת בשלמא לכל הפוסקים דלא חששו ולא מירי לנקיב הקנים ניתא שחלקו בין קופה לבר קופא לוגא אבל לדעת הרב כל כי האי גונא טרפה אי קופא לבר נקבו הדקין אי קופא</p>
--	--

כלב דאם נקב ולא עבר בפנים אין
 הששודוקא מחמת חולי אבל אם
 דבר חוחב אשתכח ביה כגון מחט או
 קוץ לית נגר ובר נגר דיוכל להתיירה
 כמה נפשך ודין זה בקרקבז שנקב
 החיצוני לבד מותרת אית למימר ד

לגאון נקבו בקנים אך כבירא
 דנמצאת יוצאת בשולי הכבד
 בחתוכו התחתון דאין שם סמפוקוסם
 חלק אי ראשו החד לפנים בידוע וכו
 לא נשו זה מזה *

דדוקא חולי אבל אם אשתכח תחברבר הנוקב בקרקבז אעפי דלא דהכריח
 שרפה סמה נפשך באופן שכל הקלות וחמורות דנהיגי כריאה נהיגי בקנה שלה
 וכל דנהיגי בלב כן בקנה שלו דאלתה מה לתלמוד להאריך כוליהאוי הלל
 קנה הריאה וקנה הלב נקיבתן במשהו אוקנה הריאה וקנה הלב כריאה
 מאי כריאה מאי כלב ומדקאמר קנה הכבד שרפותם בנקיבתם אולפנא ד
 דלא אינן כבשרא דכבדא דהרי בשרא דכבדא דנטל ללב אם נשתד
 כית במקום מרה וכזית במקום חיותא מה דלית כן בקניו לדעת המתבד *
 וקשיא לי טובא דאם נטל וכן אם התליע כשר בתרי זיתו אם כן איך אמר
 דאם נקבו קניו חיש להשיב בנטל בשר הכבד ונשארו שריגי הקנים ודרי
 דומה לזה אמרו ריאה שנשפפה בקיתון מותרת ובלבד שלא נמוקו הסימפנות
 וזרקתי בחורין ובסדקים ולא מצאתי לטרפות דהקנים משענת קנרה בכוליה
 תלמודא כי אם הרמבם לבד וכלם חולקים עליו ולא פליגי בגמרא כי אם
 בקנה הכבד קודם שיתפצל ויתאחז בכשר הכבד * ואולי בא לו מדאסיק שם
 בגמרה בפ אלו שרפות אמר רב פפא הלכך בעי כזית במקום מרה וכזית במקו
 שהיא חיה ופרשי במקום שהיא חיה במקום תלייתה כשהיא מעורה ודבוקה
 תחת הכליות ואי אפשר שהמקומות האלו תהיינה קימיסבלתי הקנים ה
 היוצאים ממקום תלייתן והולכים עד מקום מדרתא ושם כלים ומשם ואילך
 בשר כרת העורף * ודאדאמר ואם מצא יוצאת מחידודה לחידודו סבירא ליה
 דאינפקת מסוכבי או מצודי שרפדה בין קופא לבד או לגאו לבד מחידודה
 דכחשא לחיתוכא דכבדא דשם לית קנין ועל זה אמרו כזית במקום מרה כוונ
 אל מקום ששם כלים הקנים וסימן עלה זית שרף רצה דהשרפות קאי אזיתא

אחד עשר מנויים הם שנקיבתם במשה וכן אם חסרו או הויתרו חוץ מהשחול שטרפתו בעביו וסימן יגיד עליו רע

אחד

עשר מנויים הם דברי המחבר הם דברי הרב פרק עשירי מהלכות שחיטה אחד עשר איברים הם שנקיבתם במשהו אמר עוד המחבר ואם חסרו או הויתרו הם דברי הרב פרק שביעי מהלכות שחיטה כל אחד שאמרנו שאם נקב טרפה כן אם חסרו או שנמצאו שתיים וכולי אמר עוד המחבר חוץ מהשחול שטרפתו בעוביו הם דברי הרב דרך אחד להם לא נשיוה מזה

אחד

עשר מנויים הם וכולי חוץ מהשחול שטרפתו בעוביו אוליפנא דאין טרפות בשחול כלל בין נקב לקולשי בין לסמכיה דהרי אמרו בגמרא שחול שנשל כשר וכן אם הויתרו ואם חסרו נשל שכן אם נקב ולא חיקשי לי מהכבר דאם נשל כשר ואם נקבוקין טרפה דחתם אסיק בגמרא דאשתייר כזית במקום סדית וכזית במקום חיותה מה דהבשחול השחול אחר ולא חלקו כלל נבראת חסרה מאותו אבר איתא דהטרפות הלך לטומכיה לפיזההיה

טחלא דעופא דאינקיב דלית קולשיה ביה והרי עגל הוא ולא חסרה חסרה פוסק ולית חולק בגמרא וזה ראויה גמורה דבשחול עגל חסרה חסרה כלל רק שעשו גדר משום הכרס החובץ חתתו באתר סומכיה ער מקום שכל המראית הלבן אשר בו משם ואילך חסרה חסרה ועל דא חלקו ואמרו שאם נקב בקלשיה לית לן בה דאין כח חסרה לכשנקב ואם נשל או נבראת חסרה מה טוב ומה נעים אבל בעוביו ולא נשתתף חתתו בעוביו דינר זהב הרי כאילו נקב חסרה חסרה לשיחעפס דהכרס וסימן יגיד עליו רעה רצו בזה שאם חסרה כלל רק מצד שרע נמשך

ריאח לכל מקום שתסתרך טרפה חוץ מאזן לרופן
 לעצם ולבשר ואוס לרופן במכה ואזן לאזן מ
 מחתוכין וסירכה הנמחית ביד ארבעתם מותרות באין בדיקת
 וסירכא הלוייה תברק בנפיחה וסימן קללת אלהים תלוי א

ריאה

לכל מקום שתסתרך

ריאה

לכל מקום שתסתרך

וכו סבירא ליה דמתוך

טרפה חוץ מאזן וכו

שהריאה סנונית היא וטובה כל

דברי המחבר הם דברי הרב פ"ח מה"ש

מיני לחות נסככת ונסרכ קרום לקרו

ואם נקבה במקום חתוך האונת והוא

ומתפשט ונעשה סרכא ולא אחיא

המקום שרובצת וכו ב"א בשנסתם

לה מדי נקברק משום דעתידה ל

הנקב בעצם ובשר א"ערה ואוס

ברק ולינקב וכל דעתידה לינקב

לחופן במכה הם דברי ר"ב שם ואם

דמיא ומה שאמר חוץ מאזן

במצאת מכה ברוב י"ג במכה

לעצם ולבשר טעמא דהיינו

א"ערה מאזן לאזן מתתוכין הם דברי

החית אתר דיוכל למפרקיה

הרב בפ"א מה"ש המנהג הפשוט ב

שאר דאפילו נקב נקב בפועל

בישראל כך הוא וכו או שנמצאת

המסברופן סותמתה שפיר

סירכא מאזן לאזן על הסדר והרי

איקרי סותמתה לא עליה איתמר קרום

ידוע שהמנהג הפשוט בישראל הוא

שעלה מחסר מכה בריאה אינו קרום

שקוראים על הסדר מחתוך להתוהו

משום דהכא א"ת תדתי ודא קרום

שהר יוצי' עצמאין הכלל כאשר אני

שעלה שנית דהיינו דבית דהקרום

עתיד לבאר ולהרחיב ע"ד ולאמת

יהקיים ומרדיק ואוס י"ג במכה

זה בראיות עצמיות : א"ערה וכירכא

גלה אדעתין דחוקא במכה דביר

התלויה תברק בנפיחה הם דברי

ברור דלית דעיתא בריאה כלל

הרב פ"א אם נמצאו סירכות

דא או סכך זה נפיק משרי השב

מדולדלות וכו נפחין אותה גלבר

ונסככת ערה ד"א ואפילו שתתפרק

אם נמצאת שלמה וכו

חנקב קרום העליון שעל הריאה ואין

שש אפילו נגלד כלו ומדקאמר ואזן

חנקב קרום העליון שעל הריאה ואין

שש אפילו נגלד כלו ומדקאמר ואזן

שש אפילו נגלד כלו ומדקאמר ואזן

שש אפילו נגלד כלו ומדקאמר ואזן

שש אפילו נגלד כלו ומדקאמר ואזן

שש אפילו נגלד כלו ומדקאמר ואזן

ודודין או חרוד לחתוך כלן אסירי בה מתיתוכין והטעם כדלעיל דלו הונח ש
שנקב בפועל היינו קרום שעלה ברביהיו ולא מתפרקא וזרקאמר וסרכה
הנמתית ביד הורה לן דהי נמתית בכניסת יד הטבח לא שממעכין וממתין אותה
ביד וכדאמר ארבעתם מותרות באין בדיקה לאפוקי סרכה תלויה דצריך בדיקה
משום דסבירא ליה דאי אפשר להיות סרכה תלויה לביד שהיתה כבר נסרכת
אל אי זה מקום ומרוב הנזעה נפרקה ושכח בהפרדה בכת נקבה והרי זה
חמורה מהארבע דלהא צריך בדיקה חוהוה סימן קללת אלהים תלוי חו שהיה
מטלל למתיר סרכה תלויה בלא בדיקה

דיאח שנמצאת בה אטום ושם ליחה או שנשפכה בקיחון
ואין שם סמפון נמוח או שתשמע קול הברה ואין
המים מבקבקיין או שנמצאו בה בועות מפורות ממים זכים או
קשות כסלע כלם מותרות ואם נתבקעו צריך לבדוק הסמפון
שמא נקבוטרפה וסימן יצוה את הברכה באסמין

דיאה	שנמצאת בה אטום ושם	דיאח	שנמצאת בה אטום ושם
	ליחה דברי המחבר הם		ליחה הורה לן דאם אין
	דברי הרב בפו ודרך בדיקתו שם *		דבר היא טרפה וכן אם נמצא שם
	אמר עוד המחבר או שנשפכה בקיחון		סמפון נמוח טרפה היא וכן אם בקיחון
	ואין שם סמפון נימוח הם דברי הרב		המים אפילו שההברה במקום אחד
	שם גם דרך בדיקתו שם אמר עוד		והבקבוק במקום אחד הרי נקבו שני
	המחבר או שתשמע קול הברה ואין		הקדוכות חלא בנגד זה וזרקאמר
	המים מבקבקיין הם דברי הרב שם		או שנמצאו בה קשות מפורות ממים
	דרך בדיקתו שם אמר עוד המחבר		זכים אולי יצוה את הברכה באסמין
	אין שנמצאו בה בועות מפורות ממים		

מפזרות ואם תרתי כועי סמיכי א
 אהדדי אפילו ממס זכים טרפה
 חנינית שאם נמצאו בהן מים עכורין
 או סרוחין אפילו שיהיו מפזרות ט
 טרפה ומרקאמר ואם נחבקו צריך
 לבדוק אוליפנא דאם נחבקטו דרך
 בקרה או צריך לבדוק וחלה עליה
 חובת ביעור שאנו לא נבקע לבדוק
 רקטוקמינן דבר אחזקתיה ושמעתי
 מפיה החכיר החכם השלם דורי לי
 דהרמשה עתקימרה פרו שכל
 מפיה החסיד אביוקני עה שכל בוע
 שיש בה מים סרוחין או עכורין ובה
 יחה עכורה סרוחה יש לאחות
 יסעת עימל סביב בעין חכלת אועון
 יחור בפראקה העין וסימן יצו ה את
 חכמה באספק רצה בנה שהסתום
 יחזק והעלם שם צוה ה את
 חכמה וטוקמינן אחזקתיה לא
 ינפתת ונבקע אותן לבדוק

זכים זהרעת הרבתותי בועי דסמיכי
 להדדי דפסס דטרפה ולא חלק בין
 סוורים לזכים אם הן המפזרות הם
 מלאים מים זכים דאליהם אפילו
 אחת לכה שנמצאו בה מים עכורין
 טרפה אעה ואם נחבקטו צריך
 לבדוק הסמפון רברי המתבר היא
 כונת הרב זר ואם נמצאת בהן ליחה
 פרוחה מדאמר ואם נמצאת הורה
 לן הרב שאין פותחין אותה לבדוק
 סמפון ולג לבקש ליחה סרוחה
 אלא מעמיד דבר בחזקתו לבד
 אם יאידע דרך פקרה שנתבקע
 ונמצאת ליחה סרוחה ואם מים זכים
 או ליחה נמשכת כדבש גם תברק
 דהסימפון ואם נקב אז תטרף לג
 שבכונה נבקע אותן דרך אחד להם
 לא נטוטה צורה

u

שנשתח למראה בשד למראה דין למראה חריע
 חלמק למראה בשות אפילו בכל שהוא
 אחר מריסה ונפיהח וכן אם נתמסמס
 או שהיתה בועה מעני יד יהונשפכת באחת או בועה בגין
 הקפת בשר או שצמקה אדם טרפה ואם מידי שמים ב
 כשרהוס יראת ה טסורה

חוקת היד

ראומה

צננת פלמח ז פ

ריאה

שנשהנה וכולי

ריאה

וכו: אושהיתה בועה

דברי הכתבר הם

מב עבריה היינו בועה

מוקיע בשר דאמר בהיה דכשרות

אלא כי אתמר מב עבריה בסומכית

איתמר " וכי איו כר באין הקפת בש

בקל שיה איהסר ומעמארכל ה

בקנקנות והסמפנות בסומכיה שכבי

ואי שפכי כחרא בועא חרא דהוא

וטרפה דדעתא יהיב דקבו הסכפני

ואם לא שפכי תרחיק איתקדא לעל

דא לתא והסמפנות קימן קימן

כה דאיפכא דהוא בהרתי בועא

דסמיכי להודי בינעל גב הריאה ז

דברי הרב פרק חכשי כהלכו שחיש

וחמש כראות אסורות יש לה לריאה

ואלו הן שחורה כדיו וכולי " אמר

עוד הכתבר או שצמקה כודי אדם

וכולי " הם דברי הרב שם פרק רביעי

בהלכות שחיפה הם נחודה מידי

שמים כגון ששמעה קול רעמים או

דאתה זיקים אבל אם בידי אדם כגון

ששתזולפניה בהמה אחרת " ומעם

דבידי שמים הדרא ודרך נדיקתושם

בין לפני הריאה אי מספקת לן איחר אי הרין אי שפכי אדודי חרה דהיא

וכשרה ואי לא שפכי תרתין אינון דסמיכי להודי וטרפה " ומעמא לא כשום

הסכפון אלא דו אי תנגרנה אזה את אתה ועתידות לונקב וכל דעהיה לונקב

כנק בדמיה " וכי איתמר באין הקפת בשר בקולשי איתמר ומעמא לא משום

הסכפון ולא משום דסמיכי רכי דהרי הוא כחזר וסדקאמר והם צמקה כוח

שמים גביה לן דאין רע יודע למעלה וסימן יראת ה מחודה רצה בשפ דה

בידי אדם לא הדרא בריא ואם פתחה כודי שמים מחודה היא שהודא בריא

שש חסרונות נאמרו בריאה שתים מהן כשרה ואלו הן און

שנמצאת רבוקה בשנית ורושם חידודה לאורך א

אונותיה: און רבוקה בשנית רגלה של הרטנפרד בין בראשן

בין בעיקרן בין באמצעותן: ארבע מהן מרפה און רגלה בשנית

לא ירושם חרורה לאורך אונותיה : און רבוקה בשנית ואין עלה
של הדם בניהן : און רבוקה בשלישית אפילו עלה של הדם
ביניהן * נמצאת בלה שתי ערוגות ואין לה חתוך אונים * ח
חסרה בעפת מעעל שפתיה גוסימו ועל שפם יעטח וטמא

שש חסרונות נאמרו בריאה
שמוס טרן כשרה תימה כמר
דהכה מהלא סתשרפת בהון לאו ח
חסרון ניהו * הלל ארבע חסרונות
נאמרו בריאה ועוד דרונה לורה
לא תכללא כמר בבא און שנמצאת
רבוקה בשנית וכושם חרורה לאורך
אונותיה אי שנמצא ביניהן פירוק
בעלה של הדם הלו בשתי בבית
ועוד מאי ואלו הנאמרי שכבר אמר
שתיים מהן * אלא אית לסמר ד
דסרונות דא אוליפנא דחרין אילין
לפעמים חסרון גיהוה כהמה ח
תשרף בתין * ולפעמים לאו חסרון
גינהו וכשרה היא לפס אירא די א
אשתכח ביה אם כן שפיר קאמר
חסרונות בתר דאשת אתר לאיתקרי
חסרון דא דייק ואלוהן דחוק לגביה
פקמות אלו אבר אכ יארעו שתיים
אלו במקו איר לאו חסרון ניהו ומה
דנקט חרין בכאן ירושא אשם עינין
בתר דחד מנהון * דאי בקמא הכשרו

שש חסרונות נאמרו
בריאה דברי ח
הממבר היא כונת הרב שם פרק ח
מהלכות שחיטה און שנמצאת
רבוקה בתברתה הסמוכה לה כותל
והכונה שהיה חוט רשוק על הקרום
מתחלת האנה לסופה לאורך
כשאר אונותיה וזה שאמר און א
שנמצאת כלומר נמצא מקום לומר
שהן שתיים רבוקות וכל דבריו האמת
והצדק כי דילו שיאמר און הסמוכה
לחברתה מותרת כדרכו לקצר *
איר עוד הממבר און רבוקה בשנית
ועלה של הדם היא כונת הרב שם
זל נמצאו שתן אונות רבוקות ואינם
נראות כשתיים הכונה שלא היה
רושם לאורך שאר האונות בקרום
כלל ברבוקה וראשונה אם היה
בניהן בעלה של הדם כרי שנוכל
לומר שהם שתיים רבוקות בין ב
בעיקרן בין בסופן ב' באמצעיתן
כשרה כי בחלוקה הראשונה הכי

איה לה באותו חוש הנמצא והוא
 דבר לתלות " ואם לא כלומר לא
 נמצאו משתי חלוקת שום אחת
 טרפה " מה מתקן דבריו בראשנה
 שהקדים האן למציאה רצה בזה
 שכל האיה מכירו שהיא און דבוקה
 בשנמצאת רשומה מעיקרא לספא
 " ומה צדקו מאמריו שהקדים ה
 דהמציאה לשתיים אומת דבוקת
 כלומר דאנב דבורא נקפ לא שהיה
 מתאחד המציא בשתיים האנות דאכל
 הלל שתי אונות שנמצאו דבוקו וראוי
 לזה מה שדייק ואינס נראות כשתיים
 כלומר הלאוריא כחלוקה הראשונה
 נראו כב באיתו החוש המעיד ברשום
 אעה און דבוקה בשלשי אצילו
 דברי המחבר היא כונת הרב כמה
 שאמר ואם נסמכו שלא על הסדר
 בגו מראשונה לשלישית טרפה א
 אעה נמצאת כלה שתי ערוגות ואין
 לה חיתוך אציל דברי המחבר דים
 דברי הרב וכונתם אתת כמה שאמר
 ואין לה חיתוך כלומר דוקא תרתי
 אונות דבוקות שריין בחוש משוך ע
 עליהן אבל אם כלה בערוגות צריך
 הכירא חירא שהיה לה סרק חתוך
 אצנים אעה חסרה בגופה מעיגול

הוא כד אשתכח דאשונרה לשנית
 דבוקה וחידוד האנות לאורך רשום
 כשאר אונותיה מרישא לסיפא מה
 שבכבא בחרא לית סימן רשום
 לאורך כלל כי אם כשרא דאסא
 סדוק בעיקרו או בסופא באמצעו
 ורא שנוימא בריאה קמל " וא " כ
 בנתרא הכשרות הוא משוכ דאשוכ
 פידוד בעלה של חרס מה שבכבא
 קמא לית פירוק ביניהן כי אם חרס
 בעלמא קמל
 ומדאמר בכבא קמא דבוקה לשתי
 אציל פנא חרתי חד כשתדבנה אשה
 אל אחתה או התכשר בחוש המסך
 אבל אם תהיה כל הריאה שתי ערוגו
 לא התכשר בחוש הרשום לאורך א
 אונותיה עד דישתכח בה סדק חתוך
 כשרפא דאסא ורא דאמר נמצאת
 כלה שתי ערוגות ואין לה חיתוך
 אצנים מה ליה לאדוכי כולי דאצי
 אלא מדאמר כלה דיק כלה ולא
 שהים אמת " ומדאמר " ואין לדל
 חיתוך חורה דדוקא חתוך סדוק ולא
 חוש משוך ומדאמר בכבא בתרא
 און דבוקה בשנית נמצאת בעלת
 של רדס פניה נליף דדוקא כ
 כשתהינה אשה אל אחתה און

צפנת פינת

התכשרנא בסדק טרפא דאסא
אנא אם תהיינה מאחד לשלישית
לא פבעיא דאינה מתכשרא בחוש
הרשום אלא אפילו יש סדק כטרפא
דאכא לא מרניא בה - אמר עוד
חסרה בגופה מעגול שפתיה שרפה
כנידא ליה דלא יתכן בריאה חכרון
ביאם בעיגול גופה דאם מכפנים
והקדומות קימים לאו חסרון הוא -
ומה תאמר דאינה עולה בנפיות
אשום אתקרי חכרון לא אתקרי -
ומה תאמר דעולה קצת כח בנפיותה
אבל לא כל כך דאינה משורה
ומחמלאת הנמא דיני כרין האשים
דאזרי דכל שהיא עולה בנפיותה די
לאכשורי ותליני בליחה דכתים ודכן
פסק דחסרון זה הוא מעיגול שפתיה
הוא הקרא רוא דרוכסין ועל שפם
יעשה הכינ שאם יחסר משפת הריא
כבואל תגדני יעשה מלשון עשו
של נחש ומסיה במשמעו . מש

היאמות מה חסרה מקצת

חוקת היד

שפתיה היא כזנת הרב זל וכן אם
חסר כגוף הריאה אעפי שלא נקבה
הריזה בחסר מנין דהאזנוח וטרפה
לפיכך אמנכצא בה כקום יש
עד שיפרך בצפורן הרי זו חסרת
וטרפה אפילו כבל שרו עכ וקשיא
לי כמה וכמה גמגמי ועכעוכי חרא
כה שכתב אעפ שלא נקבה דהיאך
יתכן חכרון בריאה בלי נקב והרי
בגמר כה מתמו על כהניחין דקחני
חסרה הריאה נקבה הריאה וכקשת
חסרה היינו נקבה ומקי לרה לא
נצרכה אלא לר שמעון ולהלן נסי
בגדא כוקמי לה אכוראי בחסרה
מכפנים אלמא דאי אשור חסרון
בגוף הריאה בלי נקב : ואין לומר
דאיני דאי אפשר מכל מקום כתב
הרב כך ללכוד מזה דין נכצא ברה
מקום יבש דהיינו כחסר אעפ שדא
נקבה שהרי עדיין היא שלמה לפנינו
- זה לא יתכן שהרי דרב כגרה
בשבעים טרפיות כד חסר בנין
גופה שנית דאן כדר ללשו זה
כלל שהיה ליה לומר אעפ שלא נקבה הרי זו כנקב וטרפה - כהני
הרי זו כחסר מנין האמת וטרפה - או הוה ליה לומר בסגנון אחר וכן
אכתוב בגוף הריאה הריזה בחסר מנין האמת וטרפה שלישיית שבין
ללישניה דאמר אעפי שלא נקבה ביה לדעת המבשה דחסרה היינו נקבה

בין לדעת אבותי היה לרב לצרפה בכלל נקובה כמו שחזק הכנים
 חסראו והפסלות בכלל נקובה משום שאופן לנקב כמו שפרשו שם
 החספיות רביעית סאי לפיכך אצמצא בה מקום יבש עד שיפך בצדון
 פה קשר והשואה ודמיון כלל אית הא בהא היה לרב לצרף דין יבש זה כדון
 אמוס בכלל נקובה לכלהו כחראנינו - חמישית שהרב סותר דבריו שתרי
 כתב למעלה בסמוך בענין חוספת זל ואם התה על גבה שהיא לעומת
 הצלעות הרי זו שרפה שהיתר כחצר והוא שתהיה כמו עלה של ודמ -
 אלמא דלא חשיב דין חסר בפתות עלה של הדס והכא מן הדין חשיב בכל
 דהו שכוז אמר הרי הוא בחסר ושרפה אמילו בכל שזו - סגור דתוקים אלו
 פרש הסובר חסרה תראה מקינל שפתיה דכן כמות הרב באשרו אם חסר
 גוף דאי לא תוסה חכי הוה לית לסיכר חסרה תראה ויהיה לישנא כולל
 חסרון סניף האונות וחסרון הגבוסביבותיה - ומה שהאריך אצפי שלא
 נקברה - תכונה היא ראי תני חסר גוף תראה תרי א כחסר סניף האונות
 ושרפת הוה חסרת הית חסרון פחות משרפא דאכא לכד תני אצפי שרפה
 נקבה - וזה לדת איתו בכל שהוא ולפי התחיל בתחון - וכן אם חסר
 וסיים בתחון - הרי א כחסר סניף האונות - דתראה דלא תפסד חסר
 כתב לישנא דנקיב בין החסרונות להוציא סמך דין לסמך זה סמך חסר
 לא שהאנתה סוג נקובה - ולפי זה תרי יש השואה גדולה למקום יבש
 חזו שקשר ואמר אחריו בסמוך לפיכך אם נמצא בה סמך יבש עד שיפך
 בצפון - אצפי שעולה בנפחה והקדמות קיימים חתום וצפון עומד
 והרי זו כחצר זה הנמצא בעעול שפת עינל חתום חתום וצפון עומד
 קיימים ועולה בנפחה לעולם החסרון הנגרע סמך חתום וצפון עומד
 ואנו מתלא - דאי בנפחה ערובות שפת חתום חתום חתום חתום
 חסרון זה סמך חתום וקדמות קיימים חתום חתום חתום חתום חתום -
 ואצפי מתלא בנפחה סמך חתום חתום חתום חתום חתום חתום חתום חתום
 כדחתך אית לך לסימך שדעת הרב כדעתו כדעתו עליו דהה ודכיס
 מצאוי תולת תשבו שורב פסך שבין חתום חתום חתום חתום חתום חתום חתום חתום

כשנכרכה ראשונה לשלישית זו היא דרך רביצתה ותפשו הדברים בפשטן
 באומרו און שנמצאת דבוקה בחברתה הסמוכה לה מותרת ועוד נתאמת
 להם זה מרכפל הרב ואמר ואם נטמכו שלא על הסדר כגון מראשונה
 לשלישית ואמרו שמדייק ופרש מראשונה לשלישית גלה אדעתיהו
 דכשהן קרובות זו על גב זו אין חילוק " ואני בעניי נפלאתי הפלא ופלא
 ומה מאד קשה הדבר אמי הכנים סירכה ומי הזכירה בכל פרק זה בשאם
 בדבריהם כן הוא היה לרב להכניס התת סוג נקובה לכל הצודין אי משום
 סברת כל הפוסקים או רובם דאין סירכה בלא נקב " ואי משום דעתיה
 לינקב בכל עתידה לעקב בנקוב דמיא כדעתיה זל מה לו להכניס סירכה
 התת סוג חסרה שלישית אתמהה לפי דבריהם התמו כל סירכות שבכהמה
 איך לאזכר שום סירכה אחרת מאחד שכבר זכר סירכה הסמוכה באונות
 היה לו לגלות דעתו בסירכה להרת סירכה לקנה סירכה ללב לקנה הלב
 לשומן הלב סירכה למרפש סירכה לכבד סירכה למרפש הכבד סירכה
 שחריאה לודד מהודד לכיסה סירכה היוצאת מאונה ואומה ומתאחדת במקום
 אחד ומעשים בכל יום כאלו וכאלו " רביעית היה לרב לפרש און שנמצאת
 סרוכה בחברתה הסמוכה לה מותרת שהרי סתם לן באומרו דבוקה ומה
 תאמר שדבוקה אצלו סרוכה היא לא כן הוא שהרי אמר בפרק אחד עשר
 סירכה ולא דבוק " חמישית לפי דבריהם דכבר פסק הרב דכלן מותרות
 בר מראשונה לשלישית מה לו חלכנהג הפשוט בישראל " ששית שאם
 תאמר שכך הוא דרך חרב במקומות רבים שפוסק דעתו ואחר מגלה מה
 דנהיג הות ליה לדרך זה אחר זה בפרק שביעי און שנמצאת דבוקה בחברת
 הסמוכה לה וכו' ומהג הפשוט בישראל כן הוא " והנה האחד
 בשביעי והאחד בשביעי שביעית שאין סדר זה נכון לומר הכנהג הפשוט
 בישראל שהכונה בכל ישראל ויוציא עצמו סכלל ישראל מה טוב ומה
 נעים שיאמר הכנהג הפשוט בישראל ויוציא עצמו מן הפשוט
 ההוא " שמינית באומרו און שנמצאת סירכה מאון לאון על הסדר "

ואין סדר לסדר זה ולא ידענו מיבו אם לדעתיה חזקתין ובין נקרא סדר בר
 מראשונה לשלישית ואם לכולי עלמא החיתוכין נקרא סדר היה לו לפרושי
 דאם סדר זה לדעת הרב דאפילו מנב לגב לאוכנהג פשוט הוא ואם כדר זה
 בדעת הפוסקים זהו מנהג הפשוט לאו דעתיה דרב הוא " תשיעית שיתר
 נכון ויותר מפורש גלוי לכל העמים אם יאמר הרב כך בפרק טו המנהג הפשוט
 בישראל כך הוא וכולי ואם נמצאת סרכה מאן לאון שלא מתוכין אוסרין
 אותה ואני מן המתדיין וכוה יסתלק ומנוסין עמעותין וסתומין וכמה פעמים
 מצאנו בתבירו אבא מארי מן האוסרין ואני מן המתירין "

אך אמר שהרב לא פסק כלל בחזקתין סירכות כי
 אם הלק אחד המנהג וזהו שאמר המנהג הפשוט
 בישראל שהכונה כמתי כמותם אין לשנות ממנהג הפשוט בישראל תורת
 היא " ובמקום ולא סבירא ליה חלק כגון סירכות הלכות שחלק עם הכלל
 וכגון לעצם ולכשר שחלק עם אביו " אבל הכא ברין חסרה אין בה זכות
 סירכה כלל רק דין חלוקת ומתקן חסרון שש הגדה מנהג המחבר
 צדקו ידיו לא נשו זה סוה "

שלשה דברים נאמרו ברגלים חסרו מתחלה ב
 בריתן נטלו אחרי בריתן נשברו ויצאו רובן
 לחזק ואין דבר חופה רוב עובד ורוב הקפו טרפה וסימן ויצאו

שלשה	דברים נאמרו	בעל בן עבר
המחבר הם רבוי הרב שס בדימה	ברגלים דיברי	
שהיתה חסרת רגל מתחלת בריתה	דברים נאמרו	שלשה
טרפה " וכן אם היתה יתרת רגל	ברגלים נאמרו	דברים נאמרו ברגלים
אבל אם היו לה שלש ידיים או יד	ברגלים דיברי	מקתני רגלים אוליפנא
אחת או שנתהן היד מותרת " אכר	דברים נאמרו	דהיד בין מלה בין חסר בין נמצאת
	ברגלים דיברי	יתרא לית לן בה : וכן כאנף העוף
	ברגלים דיברי	בין נטל בין חסר בין הותר אין חשש

לכד אם מעיקרן נשטמו ושפו מ
 מחבתייהו טרפה לא משטמא דאית
 ביה טרפות בוי אם שהריאה דיקה
 דקה רבוקה לצלעותיו ושמאנקבה
 בחזק החשמטה הו שמא נקבה
 בתודו של עצם ולית אנן בקיאין ב
 בבדיקה " מה שאין חשש בבהמה
 אי משום דריאת הבהמה עומדת
 תלויה אי משום דאנן בקיאין בגפיות
 " ומקאמר נאמרו ברגלים וכו' חסרו
 נטלו סבירא ליות דכל הטרפיות אלו
 מן הארכובה התחווה למעלה הם
 הוא הרגל הנמכר עם הראש ושום
 הם בין חסרו בין נטלו בין נשברו א
 אחר שנגע בפרק השני אשר ממנו
 מוצאות צומת הגידן ולמטה ממנו
 לית לן בה לכד שאם נשבר ואין דבר
 חופה רוב עוביו ורוב הקפואית ש
 שנויה כפי אחר די ישתכח ביה
 מה ארכובה ולמעלה טרפה ואם
 מה ארכובה ולמטה הבהמה כשרה
 והאבר אסור וסימן ויצא געל בן עבד
 רצה שכיצא האבר הנו כנו לכל
 האופנים צריך לגעול בו אם למעלה
 מהארכובה נגעל בבהמה בלה ואם
 למטה מהארכובה נגעל באבר

עוד המחבר חסרו נטלו נשברו
 כונהו לחשוותם במקום אחר "
 וקשיא לי טובא במה שאמר הרב
 שם בכוף הפרק כל מקום שאמרנו
 שאם חסר טרפה כך אפ' נטל טרפה
 " ובריש פרקין אמר חרות דגל
 מתחלת בריתה טרפה נחחך הרגל
 מן הארכובה ולמטה מותרת הרי ש
 שכותם דבריו שעכ' חסרה דגל מן
 הארכובה ולמטה היא
 ועוד סתם דבריו במה שאמר כל
 אבר שאמרנו שאם נטל מותרת קל
 וחומר אם נבראת חסרה ולא כן
 הוא דהרי הרגל שנטל כשרואם נ
 נבראת חסר טרפה לפי דבדיו' ולכן
 פסק המחבר דהטרפות זה בין נטלו
 בין חסרו בין הותירו בין נשברו
 במקום אחר נאמר עטעות סופרים
 הוא ולא מדעת הרב " זה וזאת
 במופת אמיתי במנין הע טרפיות
 אמר זל מ' חסרה הרגל בין מתחל
 ברית ובין שנתחך הרי שהרב השום
 שם ודעתם וכונתם אחת לא נטו

זר מזה

צומת

הגידין שנטלו בבהמה רוב בני יורוב בנין שרפה ולח
העליזן וחכבד שנטלו שרפה וכוליה שלקהה או שיש
בה ליחה או שיש בה נים עכורין או כרוהין או שהקטינת ב
ברקה כפול ובגסה כענב כרפה וסימן ואת שתי הכליות

צומת

הגידין שנטלו דברי

צומת

הגידין שנטלו

המחבר הס דברי הרב

בנהכה אוליפנא

פרק שמיני כהלכות שחיטה נחך
בנהכה האחד עבה לבנו כותרת
נחתכו השנים לבדם כותרת " ועוד
אמר הרב ובעוף אם נחתך רובו
של אחד מן הששה עשר שרפה "
בכונתם ודבריהם צדקו יחדיו "
אמר עוד המחבר ולחי העליזן דים
דברי הרב לחי העליזן שנטל שרפה
" אמר עוד המחבר וחכבד חם דברי
הרב כבד שנטל שרפה ואם נשתייר
וכולי נבר דהחבתי ביה אורו בכל
האפשר " אמר עוד המחבר וכוליה
שליקה וכולי " סנה חמש שרפיות
בה וכן כנאם הרב ואין חולק "

דחקא בבהמה צריך רוב בנין וחוב
מנין " ובעוף אמלו סתך רובו האם
כששה עשר גידיו שרפה " וקשה
לי הרי עוף קיל הוא ופוכח בצלצלי
כנפיו מה דלית בן בנהכה דכברת
היא ונסמכת על ארבעה רגליה "
ואם כן מן הדין הית להחכיר מפי ד
אך השעם כשום דחלת גידין לבדם
איתנהו בבהמה וחילתב מן העורקן
ועולים עד שמדחברים ופגים ה
לבשר ושלישה הם במנין " ובנין
כניכדקן ואחר עב ולכל אחד מהם
יש דהחלה וכוף כאשר אכרתי בן
דערקום עד שמתדכים ועשים
בשר " מה דלית בן בעוף שננטל
חם ששה עשר ובנין אינם אלא אחד כי אין להם כי אם ראש אחד לכלם
ועכדין כלופפים אל כקם אשר יצאו שנים ללכת ולפיהם ניהך
רוב אחד כהה הרינו הך רוב בנין ורוב בנין " וכדק:מר לחי העליזן גלדי
לנדאם נטל תחתון לית חשש ובלבר שלא נגעסקים האיפני; וכדאמר כנר
שנטל ופולי " הרי הרחבנו דעתו בפרשת כל האפשר וכדק:מר וכולק

שלקחה וכולי או שהקשינה בדקה כפול ובגסה כענבא לפי דברי ר' שאון
 הזרש רב בשעורין אלו ובגמרא אמרו כפול כפול המצרי וכל שכן שקשה
 לדבריהם אע"פ ששאלה הוא דכולית הגסה דומה לאשכול ענבים ועשו
 ענבי ענבי ובדקה מעלגל כלו ולכן אמרו בדקה כפול כי זה צורתו ובגסה
 כענבא כי זה צורתו ופרוש כענבא כענבא הכוליה " ושמעתי מאי דהסידי
 זקני החכם השלם מוהרר יהודה ז"ל דדוקא בהקשינה על עני חולי כי אין
 בודאי הגיע לחריץ אבל אם גבראת קצתה אפילו פתח משיעור זה כשרה
 היא ובגמרא מסלת הקשינה וכן הארימה שארומה בריאה כשרה והארימה
 טרפה " ופרוש הארימה מתחת מכה ודעת לזה נטה כדעת זקני שהרי אם
 חסרו או הוסיפו כשרה היא וסימן זאת שתי הכליעת הבגה שה טרפנות
 גמרו בכליה ואל לרבות אם נקבה לחריץ "

שני דברים נאמרו בבשר החופה את הכרס החצוני קרע
 רוב עיני לאורך טפח בגסה " נקרה באורך א ב
 בעיני רוב שבזאם שלשה גרעני חמרה יבנו בעולו טרפח
 • ושנים בשורה • נקרה ערה ונפשט ולא נשתייך כרוחב סלע
 בטיבורח ובאורך שדרתה וכל ראשי פרקיה טרפה • נקרה
 ונפשט מקומות אלה וכל העור קיים טרפה • ואם העור קיים
 ואחד מהמקומות נפשט כשרח וסימן נשטו בידי סלע
 שופטיהם ושמעו אמרי

שני	דברים נאמרו בבשר	שני	דברים בבשר החופה את
	החופה את הכרס		הכרס החצוני כונת המת
	החצוני • כביראליה הכרס החצוני		היא כונת הרב שם זל רוב הכרס ו
	הוא הכרס אשר בחך הבטן המביט		והוא המקום מן הבטן שאם יקרע
	לארץ • וכרס הפנימי הוא אשר ב		יצא הכרס " וקשיא לי דהלל והוא
	בחך הצלעים ובשר החופה את ה		הבטן מאי מקום מן הבטן " אבל

חזקת היד

ראשית

צננת מענה

בנות הרב להודות על כשר הפנימי
 ויקרטי החופה הכרס ולא על כשר
 הבטן וזה פרש והוא המקום כן הבטן
 הכונה מקום מיוחד מן הבטן ועוד
 פרש בכירור ואמר שאם יקרע ח
 הרים " אעה נקרד לאורך או בעיגו
 הם רברי הרב לאנשו זה מזה : אעה
 נקרע עורה ונפשט הסרברי הרב על
 כזה סוד שנפשט העור שלה כלו
 טרפם : אעה ואם העור קיים ואחר
 פה מקומות נפשט זה כונת ררבי
 כמה שאמר ואסנשל ברוחב סלע
 מעל פני כל השדרה : או מעל
 הציבור : או מעל ראשי איבירה
 וקשה לי סאי או ככל פרט הלל ואם
 נשל ברוחב סלע מעל פני כל השדר
 ומעל שיכורה ומעל ראשי אבריה
 ומדקאמר או חלק ופרט זה או זה על
 אחר מה מקומו הוא ודעת אחר להם
 ודרך אחר צר קו יתרו להחיר

הברס החצוני הוא בשר קרוסי : ט
 מדש"י אשר על הכרס : אם נקרע
 רוב עוביו שרפה דודאי בכיבוד הכרס
 יפול לארץ : מה דלית בן בכרס
 הפנימי וחצלעות מגינותהן ומדקא
 לאורך טפח בגסה הורה לן דדוקא
 בגסה וברקה הבל כפי קשנותה *
 ומדקאמר ג גרעיני תמרה בנקד
 גמרא גמירי ואם יתארך יתמרח
 יעמוד על טפח * ומדקאמר נקרע
 עודה ונפשט תודה לן דארבע חלוקו
 ברבי אם נפשט כלה מרפה ואם
 נפשט ג המקומות והעור קיים מרפ
 ואם המקומות קיימי והעור נפשט
 כשרת לכע " הרביעי אמה העור קיים
 ושני המקומות נכ ומקום מהם נפשט
 בין מעל השבור ובין אורך כל השחל
 ובין כל ראשי פרקה * בזה נחלקו
 ודעתו להחיר זה שאמר נשמו ביד
 סלע שופטיהם הכונה דבשלש ת
 תראשנות לא נחלקו השופטים כי

נחלקו ביד סלע כשנפשט סלע מאחד מן השלש מקומות ודקאמר קים
 ודקאמר להחיר נודה שאמר שסעו אמרי

בהמה שנפלה שלא ברצונה מנכה עשרה טפחים
 בין שנפלה בין שהפילה מחמת יראה
 בין שהכונה באבן או באגרת אם לא עמדה אקרה לעחוט

אותה עד שתשהה מעת לעת ואם עמדה ולא הלכה מזהר
 לשחוט אותה ובלבר שתברק ואם הלכה אין בודקין אותה
 וכן שף שנחבט על דבר קשה או על המים ולא שט מלא
 קומתו כנגד המים או שלא קדם לתבן בהלוך המים וכן אם
 נפל באש ונתירקו הארומים ונתארמו הירוקים טרפה וכן
 אם נרבו שני כנפיו חוששין שמא נתרסק שום אבר מ
 מחללו וצריך לפשפש המקום הספק בכהמה בחיה ובעוף תוך
 מבית הרחם וסימן ופתח את דחמה *

בחמה	שנפלה של	בהמח	שנפלה שלא ברצונה
הורה לן דאם קצצה	ברצונה אפילו יחד מעשרה צפונים אין חוששין משום דמחכונת היא וכהאי טעמא שוד שהפילוהו ומ ומדקאכר בין שהפילוהו מחכת יראה הורה לן דדוקא כחכת יראה משום דלא קפיד בין שהרכק בין לא ומכד להפיל ולנוס אבל אם חזרה שלא מחכת יראה אין חוששין וכדקאמ באבן אובא גרופ לאו דוקא קני ה וכל דבר דכרכה לאבן כגון חוש רקצרי או שהכה לאורך הגוף אפילו דלית קטרי קצרי או שהכה בקצה הגוף אפילו לאורך הגוף ואפי דלית בה קטרי חוששין וכדקאכר אם לא עמדה אכור לשוחזה סבירא לית	דברי המחבר הסדברי הרב פס קפצה מחכת עצמה אין חוששין וכדקאכר קצצה מע הורה לן דאם נפלה שלא ברצונ דחוששין ועוד אמר זכרים דכנגח כזה את זה אין חוששין שכל דבר הנעשה ברצון החוששין ועוד אמר שוד ש שהרביצו לשחוט אפני שנפל נפילה גדולה אין חוששין שהכונה של דבר הנעשה ברצון בעליו או ברעת בעליו אפי שיהיה עכ כתבין להשתר או בפרסותיו או שמנפח עצמו לקבל דהכאה ועצם לא יסבר בו כל זה נכלל בדברי המחבר אמר עה בין שהפילוהו מחמת יראה בין שהנודה הכ דברי הרב אה לאהת *	

ואם עמדה ולא הלכה הם דברי הרב
 אמר עוד המחבר וכן עוף שנחבט על
 דבר קשה או על המיכול אשט מלא
 קוסתו כנגד המים הם דברי הרב
 א"ע "וכן אם נפל באש הם ד"ה
 אחת לאחת וכן אם נדבק שני כנפיו
 " ועוד מה שאמר חוץ מבית הרחם
 כל אלה דברי הרב דרך אחר להם
 לראכלם בשם ד"ה

דוראין הדבק אבר פנים ו אכל הם
 עמדה ולא הלכה איכא צודין ואמר
 עד שתדבק וחמצא נקיה ומדקאמר
 נתירקו האזנים ונתארמו הירוקים
 רמז לכבוד ולבני מעים ומדקאמר ג
 נדבקו שני כנפיו הורדה לן דרוקיה
 בשני כנפיו דאז מיראת המות מכה
 בגפו על העץ או על האכזולא קפיד
 מריסוק כי עור בער עור יתן בער ג
 גפשו אבל אם נדבק כנף לבר היו

מעופף ומסייע עצמו ברי שלא יוכה הנוף ומדקאמר שמא נתרסק שום אבר
 מחללה הורה לן דלא מבעיא הצברין דבהמה מטרפת בהן כגון ריאת ברסא
 דקינאלא אפילו באברין דאין בהמה מטרפת בהן כגון כליות שחולאם ט
 נתרסקו גרפה חוץ מבית הרחם דבין חסרה בין הותרה בין נשלה בין נקנה בין
 נחמר בין נתרסקה אין בה טרפות כלל וסימון ופתח את רחמה שלשון פתח
 חרצובת שאר שוה אגודות הכונה דאין טרפות בבית חרומם כלל

איש

על דגלו לאותות יחנק בני זכהם תה דן אר
 שבע המסכתות ערכתי זפרקיהם לרן לאט
 לאט לא לחתנאות אחרי דישן ולא להבנות ב
 פן יענוך אחיסמך למטה דן תם

בקים

חחסיד

הנה אחר שהשלים לשים לפניכם חיינים בסודות וחיות
 הזוהרים שיהיו מגדלים ומדוגלים לחן וחסד כל רואיהם יכירום
 כיהם זרע בוך ה כמו בן הזהירים שאעפי שתורין שגוד בפירוש אל יאמינו
 בעצמם לחתך הדין בלתי ראות מקומו באותות סזכימות פעם ופעמים ואחר

אשם נפשי וני אר ציה אר לקעקע ופספסו באש חכמה
 ופארות צרות צרורות ישתרו עליו על זמלו אך ברי אחלי יפנו לפני כל
 ראה חבורי אל אישימי מאשר ימצא בו חטא ושגגה כי דהטרדוח
 הבהילוי ממעמקים קראתיו הראגה ומנקרות בורות שיחן זמעות קול
 קורא מתונה יהימכרו בדוק והעורך לפניו ברכת טוב לעולם
 שכלו טוב שכרו ערוך

ולמען לא ימשל הקורא בטעיות אשר נפלו בדפוס לפום דיהטא שבשתא
 אציב לוציונים בכל שיטה ושיטה

הקדמת הרב המחבר נדפס מני מני מקום מנא מנא
 מקום בעבור סופה נדפס בעבור גם שם

בצפנת פענח נדפס לאורבו מקום לאורכו דף ו

בצפנת פענח נדפס ובשם מקום בשם דף ח

בצפנת פענח נדפס שחיתתו מקום שחיתתו דף ט

בצפנת פענח נדפס האחרונה מקום האחרונה דף יב

בצפנת פענח נדפס מדאתה מקום מדאתה דף י

בצפנת פענח נדפס ער העו לין מקום הפולין ד כח

ברואמה נדפס קבר מקום חרב דף כח

בחוקת היר נדפס בקנים מקום הקנים דף לא

בצפנת פענח נדפס רעה מקום רעו דף לב

בחוקת היר נדפס סוורים מקום עכורים דף לה

בחוקת היר נדפס בקוקנות מקום הקוקנות דף לו

ובאשר ראה המליץ חכם השלם כמהר יוסף הלוי

בן הרב המובהק הגאון מוהרר שמואל הלוי

וחכם ולחהיפי הספר ומעלתו ואת יקר תפארת גדולתו

שושני פניני דברות קדשו פרחו בתמר ויוסף אפר

פנימה ושמה ראמה * חברה ואוצר מחלה האון והחשון משתע בלשון
 חכמה תורה חלוסה נתנה מדועה אחד רועה אמונה היהם באמנו אתו זה
 תעלמה מעיני כל חי עד שקם שאון השר הספואי דין יוסף הנשיא נשיא
 בעמנו פרסמה נגד אחי והלביש צוארו רעמה * יזה נתון מלול לפנ
 חילו קול מהיכל לאיתואל ואוכל הופיע מהר קרשו בלבם לבגישם בכל
 שלמות ציור נאמות כמהר יצחק עונקנירא יא הואיל באר על הלוחות
 פרשה סתומה * ויצחק בא מבא באר לחי רזאי תשפע ממקור ישראל
 אשר נקבו בשמות אחרי מות קדושים הנגשים אלו ה ראשים על העם
 משיבו טעם משיבו מלחמה * שזכות אבותיו מסיעתו והיו לאחדים בידיו
 שכלי משכיל ומושכל בנות המחבר בדינו והכשרו בסימניו עם מנת ה
 דהספרש המשיח אלמים והמפענת נעלמים ומוציא אור תעלומה * ו
 ולקל רזיר החזקה אשר עשה הרמבם זל בדיני שחשה ובריקה בתרא
 מתחלה ובחרא רוקא על ספר חקרה ידו יהיו חקים בתורת ה תמימה *
 בחוקת רזיר הטובה עליו קול לו קול אלת שפע שופע לשכל מליו
 ונחה עליו רוח חכמה תבורה הספיק ברוחב שיעורה ולימשן שיבנה
 מבשורה לבא שעריו בתורה וקול זמרה ותרון לשון אלם את
 דברי השירה בשפת ברורה ובעיסה

בזאת נאות יוסף	וד שנית יוסף	וחיל שיריוני אף	להודות אל רזאי
אשר אם אינגואל	ה שראל	ואלופ מגואל	ישמרו רזאי
הלא בחר לו ירה	במידול תושה	והוציא לרזיה	יהלום אחר רזאי
בהר דעה פישון	בתבור רג נחשון	בענין ובלשון	נפהנף טוב רזאי
דאנו מרה במסנו	וידרם נחתנו בו	ויצחק בא מבא	באר לחי רזאי